

HOGYAN JÖTT AZ ANGYAL

HOZZÁM ÉS AZ Ő MEGBÍZÁSA

 És a testvérek valószínűleg... És látok néhány magnetofont itt lent, és ők ezt persze felveszik. Valahányszor tudni akarjátok hogy a Szent Szellem éppen mit mondott nektek, akkor keressétek fel itt a testvéreket, akiknek ezek a magnóik vannak, ők azt egyenesen visszajátsszassák, így pontosan megkaphatjátok az üzeneteket. És figyeljétek és nézzétek, hogy ha az hem pontosan úgy történik, ahogy Az mondta, látjátok. Amikor halljátok kisuttogni, hogy “IGY SZÓL AZ ÚR, ‘Egy bizonyos dolog, vagy ez *ilyen* módon,’” akkor egyszerűen vizsgáljátok meg és nézzétek meg, hogy az helyes, vagy nem. Látjátok? Ez mindig úgy van.

Most, csupán egy kis háttér érdekében... És én ma este valahogy egyszerűen boldog vagyok, hogy csupán egy kevesen vagyunk itt. Mi csak itthoni nép vagyunk, ugye? Mi nem, senki nem idegen közülünk. Mi nem... Én egyszerűen használhatom a Kentucky nyelvtanomat, és most egészen otthon érezhetem magam, mert mi—mi csak... És én most nem uszítok Kentuckyra, ha valaki itt van Kentucky-ból. Van itt valaki Kentucky-ból? Emeljétek fel a kezeteket. Hahat! Egész otthon kellene érezni magamat, igaz? Ez nagyon ragyogó.

Az én anyám vendég otthont vezetett. És én egy napon lementem oda, hogy megtudjam... Egy nagy csoport ember vendégeskedett ott, és a nagy, hosszú asztal beállítva. És azt mondtam, “Hányan vagytok itt Kentucky-ból, álljatok fel.” Mindenki felállt. És én aznap este felmentem a gyülekezetbe, az én gyülekezetembe, és azt mondtam, “Hányan vannak itt Kentucky-ból?” Mindenki felállt. Így azt mondtam, “Hát, ez nagyon jó.” A misszionáriusok jó munkát végeztek, így mi annyira hálásak vagyunk azért.

Most, a Rómaiak Könyvében, a 11.részben és a 28.versében. Hallgassátok most figyelmesen a Szentírás felolvasását.

*Ami az evangéliumot illeti ők ellenségesek ti értetek;
de a választásra nézve szerelmetesek az... az atyákért.*

*Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az Ő
elhívása.*

Imádkozzunk. Urunk, segíts nekünk ma este most, amint ehhez tisztelettel közelítünk, teljes szívünkkel, őszinteséggel, csak a Te dicsőségedért vannak mondva ezek a dolgok. És segíts nekem Uram, és csak azokat a dolgokat helyezd az elmémbe, amelyeket mondani kell és amennyit mondani kell.

Állíts meg engem, amikor az a Te időd. Kérem, hogy minden szív ebben a hallgatóságban a betegeknek és a rászorultaknak javára fogadja ezeket a dolgokat. Mert én ezt Jézus Krisztus Nevében kérem. Ámen.

Most, én ezt a témát egyszerűen addig akarom megközelíteni, amíg mi kevesen vagyunk. És—és én megpróbállak benneteket nem túl sokáig visszatartani, kiteszem ide az órát, és mindent megpróbálok most azért, hogy a megfelelő időben kiengedjelek benneteket, hogy holnap este vissza tudjatok jönni. Most legyetek imában. Nem hiszem, hogy a fiam egyáltalán adott ki jegyeket. Nem is kérdeztem meg őt, hogy vajon ő. . . És ha nem adtak, vagy adtak, vagy nem, az nem számít. Nekünk úgy is vannak itt jegyeink, ha néhányat hívnunk kell. Tehát, ha nem, nos, mi egyszerűen meglátjuk hogy mit mond a Szent Szellem.

Most, ha figyelmesen hallgattok. . . Most, akkor esetleg. . . mivel hogy én. . . csak kevesen vagyunk itt, ez egy megfelelő idő arra, hogy ezt mondjuk, mert ez—ez az én személyes lényemmel kapcsolatos. És ez az oka, hogy én ezt az Íráshelyet olvastam ma este, hogy ti láthassátok hogy az ajándékok és az elhívások nem olyan valamik, melyeket bárki kiérdemelhetne.

Pál beszél itt, ezt mondva, “A Zsidók, az Evangélium Fényében, meg lettek vakítva és eltávolodtak Istentől, és ez mi értünk volt.” De az ezt megelőző vers azt mondja, “Az egész Izráel meg lesz mentve.” Az egész Izráel meg lesz mentve. A kiválasztást illetően Isten az Atya szerette őket, és elvakította őket, hogy nekünk Pogányoknak legyen most egy bűnbánati helyünk, hogy Ábrahámon, az ő Magján keresztül meg tudja áldani az egész világot az Ő Igéjének megfelelően. Látjátok, hogy Isten mennyire szuverén? Az Ő Igéjének egyszerűen annak kell lennie. Ő egyszerűen nem lehet más. És most mi, a. . . Isten kiválasztott bennünket; Ő kiválasztotta a Zsidókat; és Ő. . .

Mindezek a dolgok Isten előre ismeretei. Amikor Ő azokról beszélt, amelyek lesznek, akkor Ő azokat előre tudta. Most Isten, annak érdekében hogy Isten legyen, Neki a kezdetben ismernie kellett a véget, vagy másképp Ő nem volt végtelen Isten. Isten nem akarja, hogy bárki is elveszen. Biztos hogy nem! Ő nem akarja, hogy bárki elveszen. De a napok, a—a világ kezdetének kezdetekor Isten pontosan tudta, hogy ki fog üdvözülni és ki nem fog üdvözülni. Ő nem akarta, hogy az emberek elveszenek, “Az nem az Ő akarata, hogy valaki is elveszen, hanem az az Ő akarata, hogy mindenkit megmentsen,” de Ő tudta a kezdettől, hogy ki fog, és ki nem fog. Ez az oka, hogy előre mondhatta, “Ez a dolog fog történni. Az a dolog fog történni,” vagy, “Ez az lesz. Ez a személy úgy lesz.” Látjátok?

Ő előre tudhatta azt, mert Ő végtelen. Ha tudjátok, hogy mit jelent az, ez egyszerűen “nincs semmi, amit Ő ne tudna.” Látjátok, Ő tudja. Nos, nincs ott semmi az idő előttől, és amiután

nincs már többé idő, látjátok, Ő mindenről tud. Minden az Ő elméjében van. És azután amint azt Pál mondta a Rómaiakhoz írt levelében, a 8. és 9. részében, "Akkor miért talál Ő még hibát?" Tehát mi látjuk ezt, de Isten. . .

Mint prédikálni az Evangéliumot. Valaki mondta, "Branham Testvér, te hiszed Ezt?"

Én mondtam, "Figyelj."

Ő mondta, "Neked Kálvinistának kell lenned."

Mondtam, "Én Kálvinista vagyok mindaddig, amíg a Kálvinista a Bibliában van."

Nos, van egy ág a Fán, ez Kálvinizmus, de még több ág is van a Fán. Egy fának több mint egy ága van. Ő egyszerűen kiszaladt tovább oda az Örök Biztonságba, és egy idő után ti belementek az Egyetemességbe és leestek ott kint valahol, és annak nincs vége. De amikor végeztek a Kálvinizmussal, akkor visszajöttek és elkezdtek az Árminizmuson. Látjátok, ott van egy másik ág a Fán, és egy másik ág a Fán, csak folytatódik. Az egész dolog együtt alkotja a Fát. Tehát én hiszek a—a . . . a Kálvinizmusba mindaddig, amíg az a Szentírásban marad.

És hiszem, hogy Isten tudta a világ megalapítása előtt, kiválasztotta az Ő Gyülekezetét Krisztusban, és megölte Krisztust a világ megalapítása előtt. A Szentírás mondja azt, "Ő volt az Isten Báránya megöletve a világ megalapításától." Látjátok? És Jézus azt mondta, hogy Ő ismert bennünket a világ megalapítása előtt, Pál mondta ezt, "Ő—Ő ismert bennünket és eleve elrendelt bennünket a gyermekek örökbefogadására Jézus Krisztus által, mielőtt még a világ meg lett formálva. Ez Isten. Ez a mi Atyánk. Látjátok?"

Tehát ne aggódjatok, a kerekék egyszerűen helyesen forognak, minden éppen időben jön el. Az egyetlen dolog, hogy, beálljál a forgásba. És ez a—ez ebben a jó rész, akkor te tudod, hogy miként működjél, amikor te bekerülsz a forgásba.

Nos, figyeljétek meg most, "Az ajándékok és elhívások megbánhatatlanok," ez az egyedüli módja annak, hogy én—én a Szentírás szerint el tudnám helyezni az Úrban való elhívásomat. És bízom benne, hogy én maeste barátokkal vagyok, akik biztosan meg fogják ezt érteni és nem gondolják, hogy ez személyes, hanem hogy legyen nektek egy megértésetek és egyszerűen tudjátok, hogy mi a—mit mondott az Úr, hogy Ő tenni fog, és találtok valamit, ami mozog, és azután abban kövessétek.

Nos, a kezdetben az első dolog amelyre én emlékezni tudok, az egy látomás. Az első dolog, amelyet fel tudok idézni az emlékezetemben, az egy látomás amelyet az Úr adott nekem. És az sok sok évvel ezelőtt volt, én egy kicsi pici fiú voltam. És nekem egy kő volt a kezemben.

Most, bocsánatot kérek, én emlékszem amikor egy hosszú ruhát viseltem. Nem tudom hogy vajon ti (bárki közületek) elég idős-e ahhoz, hogy emlékezzen arra, amikor a kisiúúk hosszú ruhát viseltek. Hányan emlékeztek itt arra, amikor a gyerekek hosszú, igen, hosszú ruhát hordtak? Hát, én emlékszem, hogy az én kis öreg kunyhómban ahol mi laktunk, én a padlón csúsztam-másztam. És valaki, nem tudom ki, bejött. És Mama készített egy kicsi—kis kék szalagot a ruhámra. És én még alig tudtam járni. De én akkor csúsztam-másztam, és beledugtam az ujjamat a lábukon lévő hóba, és ettem a havat az ő lábáról, amint ott állt a tűzhely mellett, hogy melegedjen. Emlékszem ahogy az édesanyám felrángatott engem amiatt.

És azután a következő dolog amire emlékszem, annak körülbelül két évvel később kellett lennie, volt nekem egy kis kövem. És akkor én úgy három éves lehettem, és a kistestvérem akkor körülbelül úgy nem egészen két éves lehetett. És így mi kint voltunk az udvar hátuljában, ahol csupán egy régi faudvar volt, ahová ők oda szokták vinni a fát és felvágják azt. Hányan emlékeztek azokra a napokra, amikor oda szoktátok húzni a fát a hátsó udvarra és feldaraboltátok? Miért viselek én egyáltalán maeste nyakkendőt? Én—én egészen otthon vagyok.

Aztán amikor ők . . . ott kint a régi faudvaron volt egy kis ér, amely oda lefutott, a forrástól jött. Volt ott egy régi tőkmerítő a forrásnál, ahová mi vizet meríteni jártunk és beletöltöttük az öreg vödörbe, öreg cédrus vödörbe, és lehoztuk.

Emlékszem az utolsó alkalomra, amikor láttam az én kis, öreg nagymamámat, mielőtt meghalt, ő száztíz éves volt. És amikor meghalt, felemeltem őt a karomba és *így* tartottam őt épp mielőtt meghalt. Ő átkarolt engem, és azt mondta, “Isten áldja meg a lelkedet, édes, most és mindörökké,” amikor meghalt.

És én nem hiszem, hogy annak az asszonynak valaha is volt egy—egy pár saját cipője az ő életében. És emlékszem, amint figyeltem őt, és még amikor én egy fiatalember voltam, lejártam oda és meglátogattam őket, ő minden reggel felkelt, mezítláb, és a hóban odament a forráshoz, vett egy vödör vizet és visszajött, az ő lábai benne abban. Tehát az nem árt neked, ő száztíz évet élt. Tehát (igen, uram) ő nagyon, nagyon életerős volt.

Tehát aztán emlékszem, hogy ő beszélni akart nekem az én apám színes játékgyóiról, amelyekkel ő játszott amikor fiú volt. “És a szegény öregasszony,” gondoltam, “hogyan fog ő felmászni a padlásra?” Egy kicsi, öreg kétszobás viskó, és volt annak ott fent egy padlása. És ők kivágtak két fiatal fát, és készítettek egy létrát, hogy felmenjenek. Hát, én azt mondtam . . .

Hát most, ő azt mondta, “Nos, a vacsora után meg fogom neked mondani, megmutatom neked az—az édesapád játékgyóit.”

És én azt mondtam, “Rendben van.”

Tehát ő meg akarta nekem mutatni azokat, egy fent lévő ládában, ahová ő a dolgait eltette, ahogy azt az idős emberek teszik. És én azt gondoltam, "Hogyan a csodában fog a szegény öreg lélek felmenni azon a létrán?" Tehát én átmentem oda és azt mondtam, "Nagymama," mondtam, "most várjál édes, én felmegyek oda és segítek neked."

Ő azt mondta, "Állj félre." Ment felfelé a létrán, mint egy mókus. Azt mondta, "Nos, gyere!"

És én azt mondtam, "Rendben van Nagymama."

Azt gondoltam, "Óh, nekem, bárcsak ilyen lehetnék én is, ilyen sok erővel bennem még száztíz éves koromban is!"

Nos, azután emlékszem, amint annál a kis régi forrásnál voltam, és volt egy követ és ledobtam azt *így* a sárba, megpróbálva megmutatni a kisöcsémnek, hogy milyen erős vagyok. És ott volt egy madár a fán ülve, és ő csak csiripelt teljes erejéből, egy kicsiny öreg vörösbegy vagy valami. És, a kis vörösbegy, én azt gondoltam, hogy ő beszélt hozzám. És megfordultam és odafigyeltem, és a madár elrepült, és egy Hang azt mondta, "Életednek egy nagy részét egy New Albany nevezetű város közelében fogod eltölteni."

Az három mérföldre van attól, ahol én felnőttem. Körülbelül egy évvel később odamentünk arra a helyre, és semmi elképzelésünk nem volt, hogy valaha is odamegyünk... New Albany-ba. Végig az élet során, ahogy azok a dolgok...

Most figyeljete, az én népem nem volt vallásos. Apám és anyám nem jártak gyülekezetbe. Azelőtt ők Katolikusok voltak.

A kis unokaöcsém itt ül valahol maeste, azt hiszem, de nem tudom. Ő katona. Imádkozom érte. Ő maga Katolikus, még mindig Katolikus. És tegnap este amikor itt volt, és látta Istennek azokat a dolgait, ő épp itt állt az emelvényen. Azt mondta ott állva, és azt mondta, "Bill nagybácsi?" Hosszú ideig a tengeren túlon volt, ezt mondta, "Amikor én ezt láttam..." Mondta, "Ez—ez nem történik a Katolikus egyháznál." Azt mondta, "Ez... én—én azt hiszem, Bill nagybácsi, hogy neked igazad van," mondta.

És így én azt mondtam, "Édes, nem *nekem* van igazam, hanem Ő az, akinek igaza van. Látod, Ő az, akinek igaza van." És így ő azt mondta, hogy... én mondtam, "Most én nem kérek tőled semmit hogy tegyél Melvin, hanem csupán szolgálj az Úr Jézus Krisztusnak teljes szívedből. Menjél bárhová, ahová csak akarsz. De legyél bizonyos a szívedben, hogy Jézus Krisztus újra született, látod, a szívedben. Azután menjél bármelyik gyülekezethez, ahová csak akarsz ezután."

Nos, de a népem én előttem Katolikus volt. Apám Ir és az anyám is Ir volt. Az egyetlen törés, amely az Ir vérben van, hogy a nagymamám egy Cherokee Indián volt. Az anyám körülbelül egy félvér. És így azután én... nekem, ez az én... a

mi leszármazásunk, miután három elmosódott. De ez az egyedüli törés a szigorú Ir származásban, Harvey és Branham volt a név. És azután visszafelé Lyons volt, amely még Ir. És azután ők mindannyian Katolikusok voltak. De én magam, nekünk nem volt egyáltalán semmilyen vallási oktatásunk, vagy tanításunk, mint gyerekeknek.

De azok az ajándékok, a látomások, én már akkor láttam látomásokat épp úgy, ahogyan most, ez így van, mert az ajándékok és elhívások megbánás nélkül valók. Ezek az Isten előre ismeretei, Isten tesz valamit. Végig az életemen át félttem bármit is mondani róla.

Olvastátok a történetemet a *Jézus Krisztus Ugyanaz Tegnap, Ma, És Mindörökké* nevezetű kis könyvben. Azt hiszem, hogy ez benne van a könyvek valamelyikében, a többiekben. Így van ez, Gene? Benne van ez a szabályszerű— szabályszerű könyvben, abban—abban a könyvben, ami nekünk most megvan? Ez az *Élettörténet*? Azt hiszem, hogy az. Azután minékünk volt... Hát nem borzasztó? A saját könyveim, és én magam még nem olvastam azokat. De valaki más írja őket, így azután az egyszerűen olyan valami, amit ők az összejevetelekből vesznek. En átmentem azokon, így én mindig valami mást várok, hogy történjen. Így aztán, azok ragyogóak, részeket olvastam belőlük most, itt és ott, csupán ahogy alkalmam van.

És most, akárhogyan is, mint egy—mint egy kisfiú, ti ismeritek a látomást, ahogy az beszélt hozzám, én körülbelül hét éves voltam, és azt mondta, “Ne igyál, vagy ne dohányozzál, vagy ne szennyezd be a testedet semmilyen módon, mert lesz egy munka a számodra, amikor idősebb leszel.” És ti hallottatok erről a könyvben. Nos, ez így van. Egész végig ez állandóan történt.

Amikor egy lelkésszé lettem, hát, akkor az—akkor el kezdett az valóban történni állandóan.

És én egy éjjel láttam a mi Úr Jézusunkat. Én hiszem, hogy ezt, a Szent Szellem engedélyével mondom. Az Úr Angyala aki jön az nem az Úr Jézus. Az nem úgy néz ki mint Ő ugyanabban a látomásban. Mert abban a látomásban, amelyben én az Úr Jézust láttam, Ő egy kis Ember volt. Ő nem... Én kint voltam a mezőn, az apámért imádkozva. És vissza bejöttem és ágyba bújtam, és aznap éjszaka órá tekintettem, és én—én azt mondtam, “Óh Istenem, mentsd meg őt!”

Az édesanyám már meg volt mentve és én kereszteltem meg őt. Aztán azt gondoltam, “Oh, az apám annyira iszik.” És én azt gondoltam, “Bárcsak elérhetném vele, hogy elfogadja az Úr Jézust!” Kimentem, lefeküdtem egy kis régi szalmazsákra kint az első szobában, az ajtó közelében.

És Valami azt mondta nekem, “Kelj fel.” És én felkeltem, elindultam és hátra mentem a mögöttem levő mezőre, egy régi zsályarekettYES mezőre.

És ott állt, nem több mint három méterre tőlem, ott állt egy Ember; fehér ruházatban, egy kis társ; az Ő karjai *ilyen* módon össze voltak fonva; olyan rövid formájú szakállal; a haja leért az Ő válláig; és Ő tőlem oldal irányba nézett, *ilyen* módon; egy békés kinézetű alak. De én nem tudtam azt megérteni, ahogy az Ő lábai, az egyik épp a másik mögött volt. És a szél fújt, az Ő köntöse mozgott, a zsálya is mozgott.

Azt gondoltam, “Nos, várj egy percet.” Megcsíptem magam. Azt mondtam, “Nos, én nem alszom.” És én lenyúltam, kihúztam a zsályából egy kis darabot, tudjátok, volt abban egy fogpiszkáló féle. Beletettem a számba. Visszanéztem a ház felé. Azt mondtam, “Nem, én ott voltam bent, és imádkoztam a papáért, és Valami azt mondta, hogy jöjtek ki ide, és itt áll ez az Ember.”

Azt gondoltam, “Ez úgy néz ki, mint az Úr Jézus.” Azt gondoltam, “Kíváncsi vagyok, hogy az-e?” Ő épp pontosan közvetlenül abba az irányba nézett, ahol a mi házuk áll most. Így én erre felé mozdultam, hogy megnézzem, hogy vajon láthatnám-e Őt. És láthattam az Ő arcának oldalát így. De Ő... Nekem egészen körbe kellett menni *ebbe* az irányba, hogy láthassam Őt. És azt mondtam, “Khm!” Egyáltalán nem mozdult. És azt gondoltam, “Azt hiszem, hogy meg fogom Őt szólítani.” És azt mondtam, “Jézus.” És amikor Ő azt tette, körbenézett *így*. Ez volt minden, amire emlékszem, hogy Ő csupán kinyújtotta a karjait.

Nincs a világon egy olyan művész, aki az Ő képét le tudná festeni, az Ő arcának jellemeit. A legjobb, amelyet én valaha láttam, a Hofmann által készített *Krisztus Feje Harminchárom Évesen*, nekem az minden irodalmon, és minden rajta van, amit használok. Ez azért van, mert pontosan úgy néz ki, és így aztán... vagy nagyon hasonló, annyira amennyire csak lehet.

Ő úgy nézett ki, mint (egy Ember) Aki ha beszélne, akkor a világnak vége lenne, és mégis olyan sok szeretettel és kedveséggel, hogy te—te... Én egyszerűen összerogytam. És a napvilágnál én ott találtam magam pirkadatkor, a pizsama kabátom a könnyektől teljesen nedves lett, amikor magamhoz tértem, és visszamentem a zsálya-rekettYES mezőn át haza.

Elmondtam ezt egy lelkész barátomnak. Ő azt mondta, “Billy, Ez téged meg fog örjíteni.” Mondta, “Ez az Ördög.” És azt mondta, “Ne bolondozzál semmi ilyennel.” Én abban az időben egy Baptista lelkész voltam.

Hát, én átmentem egy másik régi barátomhoz. Leültem és beszéltem neki Arról. Mondtam, “Testvér, te mit gondolsz Erről?”

Ő azt mondta, “Hát, Billy, én el fogom neked mondani.” Azt mondta, “Én azt hiszem, hogy ha te megpróbálsz tartani az életedet, csak prédikáld azt, ami itt a Bibliában van, az

Isten kegyelmét és így tovább, de én nem mennék valami ilyen fantasztikus dolog után.”

Azt mondtam, “Uram, én nem szándékozom valami féle fantasztikus dolog után elmenni.” Mondtam, “Az egyetlen dolog amit én megpróbálok megtudni, hogy mi ez.”

Ő azt mondta, “Billy, évekkel ezelőtt nekik voltak ilyen dolgaik a gyülekezetekben. De,” mondta, “amikor az apostolok megszűntek, akkor azok a dolgok megszűntek velük.” És azt mondta, “Most az egyetlen dolog, ami nekünk van, hogy . . . mindenféle ilyen dolgok látása,” mondta, “ez spiritizma, démonok.”

Én azt mondtam, “Ó McKinney Testvér, te így gondold ezt?”

Ő azt mondta, “Igen, uram.”

Azt mondtam, “Óh Istenem, légy irgalmas hozzám!”

Azt mondtam, “Én—én . . . Oh, McKinney Testvér, csatlakoznál-csatlakoznál hozzám imában azért, hogy Isten soha többé ne engedje meg hogy ez történjen velem? Tudod én szeretem Őt, és én—én nem akarok helytelen lenni ezekben a dolgokban.” Azt mondtam, “Imádkozzál velem.”

Ő azt mondta, “Fogok, Billy Testvér.” És így mi imádkoztunk közvetlenül ott a—a paplakban.

Megkérdeztem több lelkészt. Ugyanaz a dolog jött. Aztán én féltem megkérdezni őket, mert ők azt gondolták volna, hogy én egy ördög vagyok. Így én—én nem akartam olyan lenni. Tudtam a szívemben, hogy valami történt. Nos, ez minden, valami volt—valami volt, ami a szívemben történt. És én soha nem akartam olyan lenni.

Igy évekkel később hallottam egy napon lent az Első Baptista gyülekezetben, ahol én abban az időben tag voltam, hallottam ahogy valaki mondja, “Hát, át kellett volna hogy menjél és hallanod kellett volna azokat a szent hempergőket tegnap este.”

És én azt gondoltam, “Szent hempergők?” És egy barátom, Walt Johnson, basszus énekes, és én azt mondtam, “Mi volt az, Walt Testvér?”

Ő azt mondta, “Azoknak a Pünkösdieknek egy csoportja.”

Azt mondtam, “Mi?”

Azt mondta, “Pünkösdiek!” Mondta, “Billy, ha már láttál olyat,” mondta, “ők így hemperegtek a padlón fel-és-le ugráltak.” És azt mondta, “Ők azt mondták, hogy nekik valamilyen fajta ismeretlen nyelven kell csacsogni, másképp—másképp nincsenek megmentve.”

És én azt mondtam, “Hol volt ez?”

“Óh,” mondta, “egy kis régi sátoros összejövetel van ott kint, Louisville másik szelén.” Mondta, “Persze színesbőrű emberek.”

És én azt mondtam, “A-ha.”

És ő azt mondta, “Van ott sok fehér ember is.”

És én azt mondtam, “Ők is azt csinálják?”

Azt mondta, “Igen, igen! Ők is azt csinálták.”

És én azt mondtam, “Ez furcsa, és az emberek ilyen féle dolgokba belekeverednek.” Azt mondtam, “Nos, én azt hiszem, hogy nekünk egyszerűen kell hogy legyenek ilyen dolgok.” Egy Vasárnap reggel, soha nem fogom elfelejteni. Ő egy szárított narancshéj darabot evett egy emésztési probléma miatt, és—én épp olyan jól látom azt, mintha tegnap lett volna. És azt gondoltam, “Csacsogás, fel-és-le ugrálás, milyen lesz az ő következő vallásuk?” És így én—én továbbmentem.

Azután később találkoztam egy idős emberrel, aki talán itt van most a gyülekezetben, vagy átjött ide a gyülekezetbe, akinek a neve John Ryan. És én találkoztam vele egy helyen. . . Az idős pajtás hosszú szakállal és hajjal, és ő talán itt van. Azt hiszem, hogy ő fentről Benton Harbor-ból volt, a Dávid Házától.

És volt nekik egy helyiségük Louisville-ben. Próbáltam megtalálni azokat az embereket, és ők azt a Próféták Iskolájának hívták. Így én gondoltam, hogy átmegyek és megnézem hogy mi az. Hát, én nem láttam senkit a padlón hemperegni, de nekik valami furcsa tanításuk volt. És ott volt, ahol én ezzel az idős emberrel találkoztam, ő meghívott engem hogy jöjsek fel őhozzá.

Felmentem egy vakációra. És ott voltam egy napot, és visszamentem az ő házához és ő eltávozott, lement valahova Indianapolisba. A felesége azt mondta, “Az Úr elhívta őt.”

Azt mondtam, “Úgy érted, hogy engedted elszaladni azt az embert így?”

Azt mondta, “Óh, ő Isten szolgálja!” A szegény öreg pára pár héttel ezelőtt meghalt, hallottam. És ő ragaszkodott hozzá. Istenem, ilyen fajta feleségre van szükség! Ez igaz. Helyes vagy nem helyes, neki akkor is igaza van! Én azt mondtam. . . Hát, én tudtam, hogy ők. . .

Most ő. . . Ryan Testvér, itt vagy? Nincs itt. Az egyik nap itt volt, ugye fiúk?

Hát, ők csupán abból élnek, amit meg tudnak ragadni, és nekik nem volt mit enni a házban. Ez igaz. És én fogtam néhány halat kint a víztározóban, vagy a tóban Michiganban, és visszafelé jöttem le—és visszafelé jöttem le arra a helyre. És még szalonnájuk sem volt a házban, vagy zsír, amellyel megsüssék a halat. És én azt mondtam, “Itthagytott téged semmi nélkül a házban?”

Azt mondta, “Óh, de hiszen ő Isten szolgálja, Bill Testvér!” Mondta, “Ő. . .”

És én azt gondoltam, “Hát, áldott legyen a te öreg szíved. Testvér, én melletted fogok állni.” Ez igaz. “Ha te ilyen sokra értékeled a férjedet, akkor én kész vagyok csatlakozni és melletted állni ezért.” Ez igaz. Nekünk ma több ilyen asszonyra van szükségünk, és több olyan férfire, akik így gondolkoznak a feleségükről. Ez igaz. Egy jobb Amerika lenne, ha férjek és feleségek ilyen módon összekapcsolódnának. Helyes vagy helytelen, maradj velük. Nem lenne olyan sok válás.

Igy mi—mi elmentünk... Azután én továbbmentem. És a hazafelé vezető úton, az egy furcsa dolog volt, Mishawakán keresztül jöttem le. És láttam kis—kis régi autókat az utcán állni, melyek... nagy feliratok voltak rajtuk, ezzel, “Csak Jézus.” Azt gondoltam, “Mi ez... ‘Csak Jézus,’ ennek vallásosnak kell lennie.” És ámentem oda és ott a biciklikon volt hogy, “Csak Jézus.” Cadillacok, T-Modell Fordok, mindenben, és rajtuk “Csak Jézus.” Azt gondoltam, “Hát, kíváncsi vagyok hogy mi ez?”

Igy én követtem azokat; megtudtam, hogy az egy vallásos összefogás volt, és ezerötven-kétezer ember volt ott. És én hallottam mindazt, hogy ott ők kiabálnak fel-és-le ugrálnak, és úgy viselkednek. Azt gondoltam, “Nahát, itt van az, ahol én meg fogom látni hogy mi az a szent hempergő.”

Tehát nekem volt a régi Fordom, tudjátok, amelyről én állítottam hogy óránként harminc mérfölddel megy, tizenötöl *erre* és tizenötöl *arra* fel-és-le. Így én leállítottam azt egy oldalra, én... amikor találtam egy parkírozó helyet, és lementem vissza az úton. Bementem, körbenéztem, és mindenki állt aki állni tudott. Nekem a fejük felett kellett nézmem. És ők kiáltoztak és ugráltak és leestek és úgy viselkedtek. Azt gondoltam, “Phü, ah, micsoda emberek ezek!”

De minnél tovább álltam ott, annál jobban éreztem magam. “Ez egészen jól néz ki. Hát, ezekkel az emberekkel semmi baj nincs. Ők nem örültek.” Beszéltem néhányukkal, és ők—ők ragyogó emberek voltak. Így én azt mondtam...

Hát, most, ez ugyanaz az összefogás, amelyre én kimentem és aznap este egész éjszaka ott maradtam, és a következő nap bementem. És ti már hallottátok ezt tőlem az élettörténetemben. Fent voltam az emelvényen százötven vagy kétszáz lelkésszel, vagy talán többel, és ők azt akarták, hogy csupán mindenki álljon fel és mondja el hogy honnan jött. És én azt mondtam, “William Branham Evangélista, Jeffersonville,” leültem, “Baptista,” így leültem. Mindegyik elmondta, hogy honnan jött

Igy a következő reggelen amikor bementem oda... Aznap egész éjszaka a mezőn aludtam, és préseltem a nadrágomat két Ford ülés között, tudjátok, és én—én... régi csíkos nadrág, kis rövidujjú ing, tudjátok. Tehát a következő reggelen elmentem az összefogásra, a kis rövidujjú ingem volt rajtam. Odamentem...

Nem volt csak három dollárom, és elegendő benzint kellett vennem ahhoz, hogy hazajussak. És azután én—én vettem magamnak néhány zsemlét, amelyek kicsit régiek voltak, tudjátok, de én jól éreztem magam. Odamentem egy hidránshoz, engedtem egy üveg vizet, tudjátok, és azok elég jók voltak. Tehát én megáztattam azokat egy kicsit, és megvolt a reggelim.

Nos, én ehettem volna velük is, ők naponta kétszer ettek. De én semmit nem tudtam beletenni az adakozásba, így én nem akartam—nem akartam potyázni rajtuk.

Igy aztán én—aztán én bementem azon a reggelen és azt mondtam. . . Ezt a részt egyszerűen el kell hogy mondjam. És így bementem oda azon a reggelen, és ő azt mondta, “Keressük William Branhamot, egy fiatal evangélistát, aki tegnap este fent volt az emelvényen, egy Baptista.” Azt mondta, “Azt akarjuk, hogy ma reggel ő hozza az üzenetet.” Láttam, hogy ez engem keményen meg fog próbálni, az a csoport ember, engem egy Baptistát. Így én csupán valahogy lehúzódtam a székemben. Csíkos nadrág és egy rövidujjú ing volt rajtam; tudjátok, és mi egyházi viseletet hordtunk, így. . . És én lehúzódtam a székből *így*. Tehát ő kétszer, vagy háromszor kérdezte. És én egy szinesbőrű testvér mellé ültem le.

És annak az oka, hogy ők az összejövetelüket Északon tartották az volt, hogy faji megkülönböztetés volt akkor Délen. Így ők azt Délen nem tudták megtartani.

Tehát én szerettem volna tudni, hogy mi volt ez a “Csak Jézus”. És azt gondoltam, “Mindaddig amíg ez Jézus, rendben van. Tehát az semmit nem számít, hogy az. . . hogyan van, mindaddig amíg az Ő.”

Tehát én ott ültem egy kicsit és figyeltem őket, és így ők még kétszer vagy háromszor szólítottak. És az a szinesbőrű testvér odanézett rám, és azt mondta, “Ismered őt?” Én—én—én. . . Ott volt a leszámolás. Nem hazudhattam annak az embernek, nem is akartam.

Azt mondtam, “Nézd, testvér. Igen, én ismerem őt.”

Azt mondta, “Hát akkor menj és hozd őt ide.”

Azt mondtam, “Hát, én—én megmondom neked testvér,” mondtam, “én vagyok az. De, látod,” mondtam, “figyelj, én. . . ez a csíkos nadrág.”

“Menj fel oda.”

És én azt mondtam, “Nem, nem mehetek oda fel,” mondtam, “ezzel a csíkos nadrággal rajtam. Mint ez, ez a kicsi rövidujjú ingel.”

Mondta, “Ezeket az embereket nem érdekli, hogy miként vagy öltözve.”

És én azt mondtam, “Hát figyelj, ne említsél. Hallod?” Mondtam, “Látod, ez a csíkos nadrág van rajtam, és nem akarok oda felmenni.”

Azt mondta, “Tudja valaki William Branham hollétét?”

Ő azt mondta, “Itt van! Itt van!”

Óh, nekem! Az arcom teljesen vörös lett, tudjátok; nyakkendő nélkül, tudjátok; és ez a kis régi rövidújjúing, tudjátok, és olyan kis ujjakkal. És én átmentem oda fel, a füleim égtek. Én soha nem voltam még mikrofon közelében.

És így én elkezdtem ott fent prédikálni, és választottam egy témát, soha nem fogom azt elfelejteni, “*A gazdag ember felemelte szeméit a pokolban, és azután ő sírt.*” Én sok alkalommal prédikáltam ilyen kis hármass dolgokat, “*Gyere nézz meg egy embert,*” “*Hiszed te ezt?*” vagy “*Azután ő sírt.*” És én állandóan mondtam, “Nem voltak ott virágok, és azután ő sírt. Nem voltak ott imaösszejövetelek, azután ő sírt. Nem voltak ott gyerekek, azután ő sírt. Nem voltak ott énekek, és azután ő sírt.” Azután én sírtam.

Tehát miután mindennek vége volt, hát, nekem, ők egyszerűen... mindannyian körülöttem voltak, és azt akarták hogy menjek és tartsak számukra összejövetelt. És én azt gondoltam, “Hát, talán én szent hempergő vagyok!” Látjátok? Tehát én azt gondoltam, “Talán...” Látjátok, ők annyira kedves emberek voltak.

És én kimentem onnan. Egy ember cowboy csizmában, és nagy cowboy kalapban, én megkérdeztem, “Ki vagy te?”

Ő azt mondta, “Én *Ez-és-ez* a Vén vagyok Texasból.”

Azt gondoltam, “Hát, ez úgy néz ki...”

Egy másik személy jött oda abban a kis buggyos térdnadrágban, tudjátok, amelyben golfozni szoktak, és egy olyan kis jersey pulóverben. Azt mondta, “Én *Ez-és-ez* a Tisztelendő vagyok Floridából. Eljönne hogy tartsál...”

Azt gondoltam, “Egészen otthon vagyok, fiú, ebben a csíkos nadrágban és rövidújjú ingben. Ez egyszerűen ragyogó.”

Tehát, ti hallottátok azokat a dolgokat az élettörténetemben, így megállok itt és elmondok valamit, amit soha ezelőtt még nem mondtam el. Az első dolog, hogy meg akarlak kérni titeket... Ki akartam ezt hagyni. Soha ezelőtt nem mondtam még el ezt nyilvánosan az életemben. Ha megígérték nekem hogy ugyanúgy fogtok szeretni engem és megpróbáltok szeretni miután ezt elmondom, mint mielőtt elmondom, akkor emeljétek fel a kezeiteket. Rendben van. Ez a ti ígéretetek, és én erre emlékeztetni foglak benneteket.

Amikor aznap este az összejövetelen ültem, amikor ők az énekeket énekelték, tapsoltak. És énekelték, “Én...” Azt a kis

éneket, hogy *“Tudom hogy a Vér volt az, Tudom hogy a Vér volt az.”* És ők le és fel szaladgáltak a sorok között, meg minden, és egyszerűen kiáltoztak és dicsérték az Urat. Azt gondoltam, *“Ez számomra borzasztóan jól hangzik.”* Elkezdtem . . .

És ők állandóan utaltak az Apostolok Cselekedeteire, Apostolok Cselekedetei 2:4-re, Cselekedetek 2:38-ra, és a Cselekedetek 10:49-re, mindezekre. Gondoltam, *“Nahát, ez a Szentírás! Én csupán Ezt még soha nem láttam így azelőtt.”* De óh, a szívem égett, azt gondoltam, *“Ez csodálatos!”* Azt gondoltam, hogy ők egy csomó szent hempergők, amikor először találkoztam velük, és azt gondoltam, *“Óh, nekem! Most ők egy csomó angyalok.”* Látjátok, én egészen gyorsan megváltoztattam a véleményemet.

Tehát a következő reggelen, amikor az Úr megadta nekem azt a nagy lehetőséget, hogy megtartsam azokat az összejöveteleket, én azt gondoltam, *“Óh, nekem, én ezekkel az emberekkel leszek együtt! Ez az a fajta kellett hogy legyen, amelyet ‘a kiabáló Metodistáknak’ szoktak hívni. Csak egy kicsit továbbmentek,”* gondoltam. *“Lehet hogy ez az.”* Tehát azt gondoltam, *“Hát, én . . . az biztos, hogy nekem tetszik. Óh, van valami bennünk ami nekem tetszik, ők alázatosak és édesek.”*

Tehát egy dolog volt amit nem tudtam megérteni, és az a nyelveken szólás volt, az megragadott engem. És én . . . Ott volt egy ember, mondjuk *itt* ülve és egy másik *odaát*, és ők voltak a csoport vezetői. Az *egyik* felállt és nyelveken szólt, a *másik* pedig tolmácsolta azt és mondott dolgokat az összejövetelről, és így tovább. Azt gondoltam, *“Óh nekem, phű, olvasnom kell!”* Így azután odavissza, ráesett *erre* és azután vissza a *másikra*; és mindegyikük nyelveken szólt, tolmácsolott. A gyülekezet többi része is beszélt, de úgy tűnt, hogy a tolmácsolás nem jött nekik úgy, mint ennél a két embernél. Nos, én láttam hogy közel ültek egymáshoz, azt gondoltam, *“Óh, nekem, nekik Angyaloknak kell lenniük!”* Így mialatt ott hátul ültem . . .

Bármilyen is volt az (tudjátok) amit én nem tudtam kibogozni, de Az jött énrajtam. És nekem van egy lehetőségem, hogy dolgokat megtudjak, ha az Úr tudatni akarja velem, tudjátok. És én nem . . . Ez az oka, hogy azt mondom hogy én ezt soha ezelőtt nyilvánosan még nem suttoztam ki. Ha én igazán meg akarok tudni valamit, akkor az Úr általában beszél nekem azokról a dolgokról. Ez az, amiért az ajándék van, látjátok. Így te ezt egyszerűen nem szórhatod ki az emberek elé, mert olyanná válna, mintha gyöngyeidet disznók elé dobνάd. Ez egy szentséges, szent dolog, és az ember nem akarja azt. Így Isten felelősnek tartana. Mint amikor a testvérekhez beszélek, és így tovább, én nem próbálnék valami gonoszt megtudni egy testvérről.

Egy alkalommal ültem az asztalnál egy emberrel, és ő karjaival átölelt engem, és ezt mondta, *“Óh, Branham Testvér,*

én szeretlek téged.” És elkezdtem érezni, hogy valami mozgott. Ránéztem. Ő azt nem mondhatta volna nekem; tudtam, hogy nem úgy van, látjátok, mert az ott volt. Ő teljesen egy képmutató volt, ha valaki valaha az volt, látjátok, és közvetlenül ott a karjaival átölve engem.

Azt mondtam, “Hát, rendben van,” és odébbmentem. Én ezt nem akarom tudni. Én inkább csak úgy ismerem őt ahogyan én őt ismerem, mint az én testvéremet, és maradjunk annyiban. Hadd végezze el Isten a többit. Látjátok? És én nem akarom... ne tudjam, nem akarom tudni azokat a dolgokat.

És sokszor ezekben a dolgokban, ezek nem itt a gyülekezetben vannak. Ülök a szobámban, ülök az étteremben, és a Szent Szellem mond nekem dolgokat, amelyek meg fognak történni. Emberek vannak itt akik tudják, hogy ez igaz. Ülök az otthonomban és azt mondom, “Nos, légy óvatos, mert egy idő múlva fog jönni egy autó. Ott lesz egy *ilyen* és *ilyen* személy. Hozd őket be, mert az Úr azt mondta, hogy ők itt lesznek.” “Amikor lemegyünk az utcán, akkor ott dolgok *bizonyos* fognak történni. Figyelj ott a kereszteződésnél, mert majdnem el fognak ütni.” És csak nééztek meg ha nem úgy lesz, látjátok, minden alkalommal egyszerűen tökéletesen! Tehát te nem akarod magad abba túlságosan belemártani, mert akkor te... Ez—ez... Ezt használhatod, mert ez Isten egy ajándéka, de figyelned kell, hogy mit teszel vele. Isten felelősnek fog téged tartani.

Nézzetek Mózesre. Mózes egy Istentől küldött ember volt (hiszitek ezt?), eleve elrendelve, előre elrendelve, és prófétává lett téve. És Isten kiküldte őt oda, ezt mondva, “Menj és szólj a sziklának,” miután az már meg lett ütve. Azt mondta, “Menj és szólj a sziklának, és az vizet fog adni.”

De Mózes, mérgesen, kiszaladt oda és megütötte a sziklát. A víz nem jött, és ő újra megütötte, ezt mondva, “Ti lázadók! Vízet hozzunk ki nektek ebből a sziklából?”

Látjátok hogy Isten mit tett? A víz jött, de azt mondta, “Gyere ide fel Mózes.” Ez volt annak a vége, látjátok. Neked figyelned kell azokra a dolgokra, hogy te... hogy mit teszel az Isteni ajándékokkal.

Épp úgy mint egy prédikátor, egy jó erőteljes prédikátor, és kimegy és csupán azért prédikál, hogy adakozásokat és pénzt vegyen, Isten őt azért felelőségre fogja vonni. Ez igaz. Neked figyelned kell hogy mit teszel az Isteni ajándékokkal. És, vagy megpróbálni valamilyen nagy presztizst alkotni, vagy egy nagy nevet valamilyen gyülekezetnek, vagy egy nagy nevet önmaga számára. Inkább legyen nekem két vagy három estés összejövetelem és azután továbbmenni valahová máshová, és alázatosnak lenni és lent maradni. És ti látjátok, hogy mire gondolok. Igen, uram, mindig tartsd meg a helyedet ahol Isten rád teheti az Ő kezét.

Ez most belső Élet, emlékezzetek.

Igy azután ezen a napon, én azt gondoltam, “Hát, én oda fogok menni.” És én egyszerűen meg voltam rémülve azoktól az emberektől, azt gondoltam, “Tudakozódni fogok azokról az emberekről.” És kint az udvaron kerestem őket, miután a szolgálatnak vége volt. Körbenéztem. Az egyiküket megtaláltam, és azt mondtam, “Üdvözlöm, uram?”

Ő azt mondta, “Üdvözlöm!” Mondta, “Maga volt az a fiatal prédikátor aki ma reggel prédikált?”

Azt mondtam. . . Én akkor huszonhárom éves voltam. Azt mondtam, “Igen, uram.”

És ő azt mondta, “Mi a neve?”

Mondtam, “Branham.” És azt mondtam, “A magáé?”

És ő megmondta az ő nevét. És azt gondoltam, “Hát, most, bárcsak kapcsolatba léphetnék most a szellemével.” És még nem tudtam, hogy mi teszi azt. És azt mondtam, “Hát, nos uram,” mondtam, “nektek embereknek itt van valami, ami nekem nincs.”

Ő azt mondta, “Vetted a Szent Szellemet mióta hiszel?”

Azt mondtam, “Hát, én Baptista vagyok.”

Ő azt mondta, “De vetted a Szent Szellemet amióta hiszel?”

És én azt mondtam, “Hát, testvér, mire gondolsz?” Mondtam, “Én—énnekem nincs meg az, ami mindnyájatoknak megvan, én ezt tudom!” Mondtam, “Mert nektek van valami, ami hatalmasnak látszik és így. . .”

Mondta, “Beszéltél már nyelveken?”

És én azt mondtam, “Nem, uram.”

Mondta, “Akkor nagyon gyorsan megmondom neked, hogy neked nincs meg a Szent Szellem.”

És azt mondtam, “Hát, ha én. . . Ha ez az amire szükség van hogy megkapjuk a Szent Szellemet, akkor nekem Az nincs meg.”

És így ő mondta, “Hát, hogyha nem beszéltél nyelveken, akkor Az nincs meg neked.”

És az ő beszélgetése ezen a módon folytatódott, én azt mondtam, “Nos, hol kaphatom meg Azt?”

Azt mondta, “Menjél be oda a szobába és kezd el keresni a Szent Szellemet.”

És én folyamatosan figyeltem őt, tudjátok. Ő nem tudta, hogy én mit csinálok, de ő. . . én tudtam, hogy neki egy kicsit furcsa érzése van, mert ő. . . a szemei egy kicsit üvegesse kezdtek válni amikor rám nézett. És ő. . . De ő valóban egy Keresztény volt. Ő teljességgel, száz százalékosan kicsendült, hogy egy Keresztény. Ez igaz. Hát, gondoltam, “Dicsőség Istennek, itt van Ez! Én—én—énnekem oda kell jutnom az oltárhoz valahol.”

Kimentem, körbenéztem, azt gondoltam, "Megkeresem a másik embert." És amikor megtaláltam őt és elkezdtem beszélni vele, ezt mondtam, "Üdvözlöm, uram?"

Azt mondta, "Mondd, melyik gyülekezethez tartozol?" Mondta, "Azt mondják, hogy te egy Baptista vagy."

Mondtam, "Igen."

És ő azt mondta, "Te még nem kaptad meg a Szent Szellemet ugye?"

Mondtam, "Hát, nem tudom."

Azt mondta, "Beszéltél már nyelveken?"

Mondtam, "Nem, uram."

Mondta, "Akkor neked Az nincs meg."

És én azt mondtam, "Hát, én tudom, hogy nekem nincs meg az, ami mindnyájatoknak megvan. Én tudom ezt." És én azt mondtam, "De, testvérem, én igazán akarom Azt."

Ő azt mondta, "Hát, ott van—ott van a medence teljesen készen."

Én azt mondtam, "Én meg vagyok kereszttelve. De," mondtam, "Én—én nem vettem azt, ami mindnyájatoknak megvan." Mondtam, "Nektek van valami, amit én—én valóban akarok."

És ő azt mondta, "Hát, ez ragyogó."

Megpróbáltam megfogni őt, látjátok. És ha én . . . Amikor én végül megragadtam a szellemét (nos, ez a másik ember volt), ha én már valaha is beszéltem egy alávaló képmutatóval, akkor ez egyike volt azoknak! Ő együtt élt . . . A felesége egy fekete hajú asszony volt, ő pedig egy szőkével élt és két gyermeke volt tőle. Ivott, káromkodott, kocsmába járt, és minden más, és mégis ott volt bent és nyelveken szólt és prófétált.

Azután azt mondtam, "Uram, bocsáss meg nekem." Hazamentem. Ez igaz. És azt mondtam, "Egyszerűen veszek . . . ezt nem tudom megérteni. Úgy nézett ki mintha az áldott Szent Szellem leszállt, és, arra a képmutatóra." Azt mondtam, "Ez nem lehet! Ez minden."

Ezalatt a hosszú időszak alatt azután, én tanulmányoztam és sírtam, gondoltam, bárcsak kimehetnék velük talán megtudhám hogy hogyan lehet az. Itt van az egyik, egy valódi Keresztény; és a másik pedig egy valódi képmutató. Azután azt gondoltam, "Mi legyen ezzel? Oh," mondtam, "Istenem, talán—talán valami nincs rendben velem." És ezt én mint egy fundamentalista mondtam, "Ezt . . . meg kell látni a Bibliában. Meg kell."

Számomra mindennek, ami működik ebből a Bibliából kell jönnie, másképp nem helyes. Annak Innen kell jönnie. Annak a Bibliában kell bizonyítva lennie, nem csak egy helyen, hanem át kell hogy menjen végig a Biblián. Kell, hogy higgyem azt. Össze

kell illeszkednie és összeköttetnie minden Iráshellyel, másképp én nem hiszem azt. És azután, mivel Pál azt mondta, “Ha egy Mennyből jött angyal bármely más evangéliumot prédikál, legyen átkozott.” Tehát én hiszem a Bibliát.

És azt mondtam, “Én semmi ilyet nem láttam még a Bibliában.”

Két évvel később, miután én elveszítettem a feleségemet és mindent, fent voltam a Green Millnél, az én kis régi helyemen fent, és imádkoztam. Ott voltam messze kettő vagy három napig a barlangomban, két nap volt az. Kísétáltam hogy egy kis friss levegőt szívjak, egy levegővételre. És amikor kimentem oda, a Bibliám ott feküdt egy farönk végén, épp a bejáratnál. Egy öreg fa kidőlve, amelynek egy villa formája volt. És én... Volt annak egy villája, amely *így* felfelé állt, és a fa lent feküdt. És én éppen ráültem a rönkre lovagló ülésben, és éjjelente ott kint ültem, ilyen módon felfelé nézve az égre, a kezeim *így* fent voltak, és néha elaludtam ott kint a rönkön ülve, imádkozva. Ott voltam fent néhány napig, egyszerűen nem ettem, vagy nem ittam, csak ott imádkoztam. És kimentem hogy friss levegőt szívjak, a barlangon kívül; hűvös, párás volt ott bent.

Igy azután én kijöttem és a Bibliám ott hevert ahová én Azt előző nap tettem, és a Zsidó levél 6.részéhez volt lapozva. És elkezdtem ott olvasni, “Tegyük félre...a...tőrekedjünk a tökéletességre, ne fektessük le újra a megtérésnek és halott cselekedeteknek és az Istenben vetett hitnek alapjait,” és így tovább. “Mert lehetetlen azok számára, akik egyszer meg lettek világosítva, és a mennyei ajándéknak, és elhívásoknak részeseivé lettek,” és így tovább. De azt mondta, “De tövist és tüskét teremnek, amelyek közel vannak a visszautasításhoz, akiknek a végük...víz...az eső gyakran esik a földre hogy művelje azt és elkészítse azt arra ami—amely közel van a visszautasításhoz, tövisekkel és tüskékkel, akiknek a vége a megégetés.”

És Valami elindult, “Huuuuussss!”

Azt gondoltam, “Itt van Az. Hallom most bármit Ő...Ő ébresztett fel engem itt, Ő éppen most akar nekem adni egy látomást.” És én ott vártam a farönk végén, és vártam. Felkeltem és ide-oda járkáltam, fel és le. Visszamentem, semmi nem történt. Visszamentem újra a barlagomba, semmi nem történt. Ott álltam és azt gondoltam, “Hát, mi ez?”

Átmentem újra a Bibliámhoz, és, oh, Az egyszerűen újra rám szállt. Felvettem Azt, és azt gondoltam, “Mi van itt benne, amit Ő akar hogy olvassak?” Tovább olvastam lefelé a “bűnbánatról Isten felé, és a hitről,” és így tovább, és tovább olvastam lefelé, ahol Az azt mondta, “Az eső gyakran esik a földre, hogy művelje azt és elkészítse arra, amire szánva lett, itt, de a tövises és tüskék amelyek közel vannak a visszautasításhoz, amelynek a vége a megégetés.” És, oh, Az egyszerűen megrázott engem!

És azt gondoltam, “Uram, Te akarsz nekem adni egy látomást arról. . .” azért voltam ott fent, hogy valami másikat kérjek Tőle.

Azután hirtelen előttem láttam a világot fordulni, és az egész fel volt boronálva. És itt ment egy ember fehérben, a feje feltartva, és Magokat vetett így. És amikor elment, és jött, épp amikor átment a dombon, itt jött utána egy másik ember feketébe öltözve, lehajtott fejjel magokat vetve. És amikor a jó Magok feljöttek, akkor az búza volt; és amikor a rossz magok jöttek fel, azok gyomok voltak.

És azután jött a földre egy nagy szárazság, és a búzának le volt hajtva a feje, a pusztulás szélén állt, víz hiányában. És láttam az összes embert felemelt kezekkel imádkozva Istenhez, hogy küldjön vizet. És azután láttam a gyomot, lehajtott fejjel, vízzel hajolva. És épp akkor megérkeztek a nagy felhők és az eső csak ömlött lefelé. És amikor azt tette, a kis búza amely teljesen meg volt hajolva, így csinált, “Hisss,” egyenesen felállt. És a kis gyom közvetlenül az oldalánál így csinált, “Hisss,” egyenesen felállt.

Gondoltam, “Hát, mi ez?”

Azután Az megvilágosodott előttem. Ime itt van. Ugyanaz az eső, amely növekedést ad a búzának, az növekedést ad a gyomnak is. És ugyanaz a Szent Szellem rászállhat egy csomó emberre, és megáldhat egy képmutatót épp úgy, ahogy Az megáldja a másikat. Jézus mondta, “Az ő gyümölcsseikről ismeritek meg,” akkor. Nem hogy kiabál-e, örvendezik-e, hanem “az ő gyümölcssei által ismeritek meg őt.”

Azt mondtam, “Ime itt van!” “Ezt megértettem Uram.” Mondtam, “Azután ez valóban az Igazság.” Ez az ember. . . Lehetnek ajándékaid anélkül, hogy ismernéd Istent.

Azután én—azután én túlságosan kritikussá váltam a nyelveken szólással kapcsolatban, látjátok. De egy napon, azután, hogy Isten mennyire igazolta ezt nekem!

Lent a folyónál kereszteltem az első megtértjeimet, az Ohio Folyónál, és a tizenhetedik személyt kereszteltem, és amikor kezdtem bemelegíteni, akkor ezt mondtam, “Atyám, amint én őt vízzel megkereszteltem, Te kereszteld meg őt a Szent Szellemmel.” Elkezdtem—elkezdtem őt bemelegíteni a víz alá.

És éppen akkor egy forgószél jött fentről az egekből, és ott jött egy Fény, sugározva lefelé. Több száz ember volt a parton, éppen délután kettő órakor, Júniusban. És Az éppen ott fűgött ahol én voltam. Egy Hang szólt onnan, és azt mondta, “Amiképpen Keresztelő János Krisztus első eljövételének előfutáraként lett küldve, neked van egy. . . van egy Üzeneted, amely létre fogja hozni Krisztus Második Eljövételének előfutását.” És az engem majdnem halálra rémített.

És én visszamentem, és az ottlévő összes ember, a—a kohász emberek és mindannyian, a gyógyszerész, és mindannyian a parton. Azon a délutánon én körülbelül két vagy háromszáz embert kereszteltem meg. És amikor ők kivettek engem, kihúztak a vízből, a diakónusok és így tovább odajöttek, és megkérdeztek engem, ezt mondva, “Mit jelentett az a Fény?”

Színesbőrű embereknek egy nagy csoportja a—a Gileád Kor nevezetű Baptista gyülekezetből és a Magányos Csillag gyülekezetből letről, és sokan onnan letről, elkezdtek kiáltozni amikor látták azt megtörténni, emberek elájultak.

Egy lányt próbáltam kivenni a csónakból, abban ült egy fürdőruhában, egy gyülekezet vasárnap iskolai tanítója volt, és én azt mondtam, “Nem mennél ki Margie?”

Ő azt mondta, “Billy, nekem nem kell kimennem.”

Azt mondtam, “Ez így van, neked nem kell, de nekem elég tisztelem lenne az Evangéliumért, kimenni onnan, ahol én keresztelek.”

Ő azt mondta, “Nekem nem kell.”

És amikor ő ott ült, vigyorogva és nevetve rám amint kereszteltem, mert ő nem hitt a bemeztésben, így aztán amikor az Úr Angyala lejött, ő előre bukott a csónakban. Ma az a lány az örültek házában van. Tehát ti egyszerűen nem játszhattok Istennel. Látjátok? Nos, később... Egy gyönyörű lány volt, később inni kezdett, eltalálták egy üveggel, egy—egy sörözüveggel, és az összevágta az egész arcát. Óh, egy borzasztó kinézésű személy lett! És ott ez történt.

És azután egészen végig az életemen át én ezt láttam, láttam ezt mozogni, láttam a látomásokat, ahogy azok a dolgok megtörténnének. Azután egy picit később, Az annyira elkezdett engem zaklatni, és mindenki azt mondta nekem, hogy Ez hamis. És én elindultam az én régi kedvenc tartózkodási helyemre, oda fel ahol én mindig átmádkoztam. És én... Nem számít hogy mennyire imádkoztam hogy Az ne jöjjön hozzám, de Az mégis jött. És így én egyszerűen... Én egy—én vadór voltam Indiana Államban. És én bejöttem, és ott ült egy ember, a Tabernacleben lévő zongoristám testvére. És ő azt mondta, “Billy, feljőnnél ma délután velem Madison-ba?”

Azt mondtam, “Nem tehetem, mert fel kell mennem az erdőbe.”

És én... Épp akkor jöttem a ház körül, és levettem az övemet, a puskaoövet és dolgokat, és feltűrtem az ingujjamat. Mi egy kis kétszobás házban laktunk, és én meg akartam mosakodni és elkészülni az étkezéshez. És megmosakodtam, és éppen körbe sétáltam a ház mellett, egy—egy nagy juharfa alatt, és akkor hirtelen Valami elindult, “Huuuuuuss!” És én csaknem elájultam. És odanéztam, és tudtam, hogy újra Az volt.

Leültem a lépcsőre, és ő kiugrott az autójából, és hozzám szaladt, így szólva, "Billy, rosszul vagy?"

Mondtam, "Nem, uram."

Azt mondta, "Mi a baj, Billy?"

És én azt mondtam, "Én nem tudom." Mondtam, "Csak menjél nyugodtan testvér, minden rendben van. Köszönöm."

A feleségem kijött és egy korsó vizet hozott, ezt mondva, "Édes, mi a baj?"

Mondtam, "Semmi, édesszívem."

Igy ő azt mondta, "Gyere most, mert készen van a vacsora," és karjaival átkarolt engem, és megpróbált bevenni.

Azt mondtam, "Édes, én—én akarok mondani neked valamit." Mondtam, "Hívd őket fel és mondd meg nekik, hogy én ma délután nem leszek ott." Mondtam, "Méda, édesszívem," mondtam, "tudom a szívemben, hogy szeretem Jézus Krisztust. Tudom, hogy átmentem a halálból az Életbe. De én nem akarom hogy az Ördögnek bármi köze is legyen hozzám." És azt mondtam, "Én így nem tudom továbbfolytatni, én egy fogoly vagyok." Mondtam, "Állandóan amikor ez a dolog történik, és ilyen dolgok, és ezek a látomások jönnek, és így tovább ilyenek. Vagy bármi is," mondtam, "az megtörtént velem." Én nem tudtam hogy az egy látomás volt-e, én azt nem látomásnak hívtam. Azt mondtam, "Olyan önkívülethez hasonlóak." Mondtam, "Én nem tudom, hogy mi ez. És, édes, én—én—én—én nem akarok ezzel bolondozni, mert ők—ők azt mondják nekem, hogy ez az Ördög. És én szeretem az Úr Jézust."

"Óh," mondta ő, "Billy, neked nem kellene arra figyelni amit az emberek mondanak neked."

Azt mondtam, "De, édes, nézd meg a többi prédikátort." Mondtam, "Én—én ezt nem akarom." Mondtam, "én elmegyek az erdőbe a relytekhelyemre. Van körülbelül tizenöt dollárom, te gondoskodjál Billyről." Billy akkor egy kicsinyke fiú volt, egy kicsinyke pajtás. Azt mondtam, "Te—te vegyed. . . Ez elég neked és Billynek, hogy egy ideig megéljete. Hívd őket fel, és mondd meg nekik, hogy én—én holnap talán visszajövök, vagy talán soha nem jövök vissza. Ha a következő öt napban nem jövök vissza, akkor tegyenek valakit a helyemre." És azt mondtam, "Méda, soha nem fogok visszajönni az erdőből, amíg Isten meg nem ígéri nekem, hogy Ő elveszi ezt a dolgot tőlem, és hogy soha többet nem történik meg." Gondoljátok el hogy egy ember mennyire tudatlan tud lenni!

És aznap este én felmentem oda. És bementem abba a kis régi kunyhóba, a következő nap előtt; valahogy későre járt. A következő napon én fel akartam menni a táboromba, fel a . . . tovább körbe a hegyen, vagy helyesebben a dombon, és fel oda az erdőbe. Nem hiszem, hogy az FBI meg tudott volna

találni engem ott. Tehát ez a kis öreg kunyhó. . . Egész délután imádkoztam még mielőtt túl sötét lett. Imádkoztam, és olvastam a Bibliában ott, ahol Az ezt mondta, "A próféták Szellemé engedelmeskedik a prófétának." Én azt nem tudtam megérteni. Így azután túlságosan sötét lett a kis öreg kunyhóban.

Ahol én fiú koromban csapdákat szoktam állítani, volt nekem ott egy csapda vonalam azon keresztül és felmentem, és halásztam és egész éjjel ottmaradtam. Csak egy kis régi düledező kunyhó volt ott, már évek óta ott volt. Lehettek lakói mielőtt ilyen lett.

És így én—én csak várakoztam ott. És azt gondoltam, "Hát." Elment az idő egy óráig, két óráig, hajnali három óráig, és én fel és alá járkáltam a padlón, járkálva ide-oda. Leültem egy kis régi székre ott, egy kicsi. . . nem szék, hanem egy kis régi ládaszerű dolog. És én leültem oda, és azt gondoltam, "Óh Istenem, miért teszed ezt velem?" Mondtam, "Atyám, Te tudod, hogy én szeretlek Téged. Te tudod hogy én szeretlek Téged! És én—én én nem akarok az Ördög megszállotja lenni. Nem akarom hogy azok a dolgok velem történjenek. Kérlek Istenem, ne engedd hogy többé megtörténjen."

Azt mondtam, "Én—én szeretlek Téged. Nem akarok a pokolba menni. Mi haszna van annak hogy én prédikálok és próbálkozom, és erőfeszítéseket teszek, ha hamis vagyok? És én nem csak magamat juttatom a pokolba, hanem sok ezer más is félrevezetek." Vagy, sok száz más, azokban a napokban. És én azt mondtam. . . Nekem egy nagy szolgálatom van. És azt mondtam, "Hát, én—én nem akarom, hogy ez valaha is újra megtörténjen velem."

És leültem oda arra a kis székre. És csak ültem, óh, valahogy ebben a helyzetben, éppen *így*. És hirtelen láttam egy Fényt villogni a szobában. És azt gondoltam hogy valaki elemlámpával közeledett. És körbe néztem, és azt gondoltam, "Hát. . ." És Az itt volt, közvetlenül előttem. És a padlón régi fadesszkázat volt. És Az ott volt, közvetlenül előttem. És egy kis öreg dobkályha volt a sarokban, amelynek teteje ki volt belőle tépve. És—és közvetlenül *abban* ott volt egy—egy Fény a padlón, és azt gondoltam, "Hát, hol van az? Hát, az nem jöhetett. . ."

Körbenéztem. És Az itt volt felettem, *ez* ugyanaz a Fény, közvetlenül felettem függött *így*. Forgott körbe mint egy tűz, olyan smaragsárga színű, így csinált, "Huuuusssss, huuuusssss, huuuusssss!" ilyen módon, éppen Az felett, *így*. És én ránéztem Arra, és azt gondoltam, "Mi Ez?" Nos, Az megijesztett engem.

És hallottam amint valaki jön, [Branham Testvér utánozza valakinek a járását—Szerk.] egyszerűen járt csupán, és mezítláb volt. És láttam egy Ember lábát bejönni. A helyiség sötét volt mindenhol, kivéve épp itt, ahol Az világított lefelé. És láttam egy Embernek a lábát bejönni. És amikor Ő bejött a szobába, odajött

egészen, Ő egy olyan forma Férfi volt... körülbelül száz kilós súlyúnak nézett ki. Az Ő kezei *ilyen* módon össze voltak fonva. Nos, én láttam Azt egy Forgószélben, hallottam Azt beszélni hozzám, és láttam Azt egy Fény formájában, de ez volt az első alkalom amikor Annak a képét is megláttam. Odajött hozzám egész közel.

Nos, őszintén barátok, én—én azt gondoltam, hogy megáll a szívverésem. Én...Csak képzeljétek el! Gondoljátok bele magatokat, és akkor ugyanúgy éreztétek volna magatokat. Ti talán már tovább jutottatok az úton mint én, talán már régebb óta vagytok Keresztények, de Az ugyanolyan érzéssel töltene el benneteket. Mert több száz alkalommal való látogatás után is az még mindig megbénít engem, amikor Ő közel jön. Az néha engem még...én majdnem teljesen elájulok, egyszerűen annyira elgyengülök amikor sok alkalommal lemegyek az emelvényről. Ha én túl sokáig maradok, akkor teljesen elvesztem az eszméletemet. Volt már olyan, hogy órák hosszat vittek már autóval, és még azt sem tudtam hogy hol vagyok. És én ezt nem tudom megmagyarázni. Olvassátok ezt el itt a Bibliában, és Az meg fogja Ezt magyarázni hogy mi ez. A Szentírás így mondja!

Tehát én ott ültem és néztem Őrá. Én—én a kezem valahogy *így* fent volt. Ő egyenesen rám nézett, egyszerűen úgy kellemesen. De Neki egy igazán mély Hangja volt, és Ő azt mondta, “Ne félj, én a Mindenható Isten Jelenlétéből lettem küldve.” És amikor Ő beszélt, a Hang, az ugyanaz a Hang volt amely hozzám beszélt, amikor két éves voltam, és azóta végig. Tudtam hogy ez Ő volt. És azt gondoltam, “Nos...”

És hallgassátok meg. Most figyeljétek a beszélgetésre. Én a tőlem telhető legjobb módon fogom idézni, tudatosan, szóról szóra, mert én alig emlékszem.

Ő...Én azt mondtam...Én ilyen módon Ránéztem. Ő azt mondta, “Ne félj,” épp ilyen nyugodtan ezt mondta, “Én a Mindenható Isten Jelenlétéből lettem küldve azért, hogy elmondjam neked hogy a te különös születésed...” Amint ti tudjátok hogy milyen volt az én születésem ott fent. Ugyanez a Fény fűgött felettem, amikor megszülettem. És így Ő azt mondta, “A te különös születésed és félreértett életed azért volt, hogy jelezze hogy neked el kell menned az egész világra és imádkoznod kell a beteg emberekért.” És azt mondta, “És tekintet nélkül arra hogy mi a bajuk...” És Ő megnevezte azt, (Isten, Aki az én Itélőbíráim, tudja) Ő megnevezte a “rákot.” Azt mondta, “Semmi...Ha eléred hogy az emberek higgyenek neked, és őszinte leszél amikor imádkozol, akkor semmi nem fog megállni az imád előtt, még a rák sem.” Látjátok, “Ha eléred, hogy az emberek higgyenek neked.”

És én láttam, hogy Ő nem az én—én ellenségem volt, hanem Ő a barátom volt. És én nem tudtam hogy vajon—vajon meghalok-

e, vagy mi történt amikor Ő odajött hozzám ilyen módon. És én azt mondtam, "Hát, Uram," mondtam, "Én. . ." Mit tudtam én gyógyításokról és ilyen dolgokról, ezekről az ajándékokról? Azt mondtam, "Hát, Uram, én—én—én egy szegény ember vagyok." És azt mondtam, "Én az én népem között vagyok. Én—én együtt élek a népemmel, akik szegények. Iskolázatlan vagyok." És én azt mondtam, "És én—én—én nem lennék képes, ők nem—ők nem fognak megérteni engem." Mondtam, "Ők—ők nem ők nem fognak engem meghallgatni."

És Ő azt mondta, "Amint Mózes prófétának két ajándék," helyesebben, "jel lett adva, hogy az ő szolgálatát igazolja, úgy neked lesz adva kettő—úgy neked két ajándék lesz adva, hogy igazolja a szolgálatodat." Azt mondta, "Az egyik az lesz, hogy fogod annak a személynek a kezét akiért imádkozol, a te bal kezedd az ő jobb kezüket," és azt mondta, "azután csak állj nyugodtan, és az. . . lesz ott egy fizikai hatás, amely a te testeden fog megtörténni." És azt mondta, "Azután te imádkozz. És ha az eltávozik, akkor a betegség elhagyta az embereket. Ha az nem távozik, akkor csak kérjed az áldást és menjél tovább."

"Hát," mondtam, "Uram, én félek hogy ők nem fognak engem elfogadni."

Ő azt mondta, "És a következő dolog lesz, ha ők arra nem hallgatnának, akkor hallgatni fognak erre." Azt mondta, "Aztán az fog történni, hogy meg fogod tudni az ő szívüknek a titkát." Mondta, "Erre ők hallgatni fognak."

"Hát," mondtam, "Uram, ez az amiért én maeste itt vagyok. Azt mondták nekem az én egyházi tagjaim, hogy azok a dolgok amelyek hozzám jönnek, hamisak."

Ő azt mondta, "Te erre a célra születél a világra." (Látjátok, "az ajándékok és elhívások megbánhatatlanok.") Ő azt mondta, "Te erre a célra születél a világra."

És én azt mondtam, "Hát, Uram," mondtam, "az én egyházi tagjaim azt mondták nekem, hogy ez a—a gonosz szellem." És én azt mondtam, "Ők. . . Ez az amiért én idejöttem imádkozni."

És itt van az, amit Ő idézett nekem. Ő beszámolt nekem az Úr Jézus eljöveteléről az Ő első alkalmával. És én azt mondtam. . .

A furcsa dolog az volt, barátaim. . . Nos, én itt most megállok csak egy percre és visszamegyek. Ami engem mindennél jobban megijesztett, hogy valahányszor találkoztam egy jövendőmonddal, ők felismerték azt, hogy valami történt. És ez egyszerűen. . . ez majdnem megölt engem.

Például, egy napon amikor az én unokatestvéreim és én lementünk egy—egy farsangi területen át, és mi még csupán fiúk voltunk, és arra jártunk. Tehát ott volt egy kis jövendőmondo, ott ült kint az egyik sátorban, egy fiatal hölgy, egy csinos kinézetű fiatal hölgy ott ült. És mi mindnyájan arra mentünk, sétáltunk.

Ő azt mondta, “Hé, te, gyere csak ide egy percre!” És mind a hárman fiúk megfordultunk. És ő azt mondta, “Te abban a csikos pulóverben” (ez én voltam).

És én azt mondtam, “Igen, hölgyem?” Azt gondoltam, hogy ő talán meg akart kérni engem arra, hogy hozzak neki egy colát, vagy valami más effélét. És ő egy–egy fiatalasszony volt, talán úgy a huszas évei kezdetén, vagy valami, és ott ült. És én odamentem, ezt mondva, “Igen, hölgyem, miben segíthetek önnek?”

És ő azt mondta, “Mondd, tudtad azt hogy van egy–egy Fény, amely követ téged? Te egy bizonyos jel alatt születted.”

Mondtam, “Hogy érti ezt?”

Ő azt mondta, “Nos, te egy bizonyos jel alatt születted. Van egy Fény, amely követ téged. Te egy Isteni elhívásra születted.”

Azt mondtam, “Távozzon el innen asszonyom!”

Kezdtem továbbmenni, mert az édesanyám mindig azt mondta nekem, hogy azok a dolgok az Ördögtől vannak. Neki igaza volt. Tehat én . . . Az megijesztett engem.

És egy napon, amikor én vadór voltam, fel akartam szállni egy buszra. És felszálltam a buszra. Mindig úgy tűnt, hogy én szellemeknek vagyok alárendelve. Ott álltam, és az a matróz ott állt mögöttem. És én őrájratra indultam, és fel akartam menni a Henryville Erdőségbe, és ott voltam a buszon. Elkezdtem érezni valami furcsa dolgot. Körbenéztem ott, és volt egy–egy nagy kövér asszony ült ott, szép öltözékben. Azt mondta, “Üdvözlöm?”

Mondtam, “Üdvözlöm!”

Én azt gondoltam, hogy az csak egy közönséges asszony volt, aki beszél, így én csupán . . . Ő azt mondta, “Szeretnék beszélni veled egy percre.”

Mondtam, “Igen, hölgyem?” És megfordultam.

És ő azt mondta, “Tudsz róla, hogy te egy jel alatt születted?”

Azt gondoltam, “Ez egy másik olyan furcsa asszony.” Így én tovább néztem kifelé. És így én nem szóltam egy szót sem, csak tovább . . .

Ő azt mondta, “Beszélhetnék veled egy percet?” És én csak tovább . . . Ő azt mondta, “Ne viselkedj így.”

Én csak tovább néztem előre. Azt gondoltam, “Ez nem úriemberhez méltó.”

Ő azt mondta, “Szeretnék veled beszélni csak egy pillanatra.”

Én csak tovább néztem előre, és egyáltalán nem fordítottam rá figyelmet. Közben azt gondoltam, “Azt hiszem, hogy meg fogom látni hogy vajon ugyanazt mondja-e mint a

többiek.” Megfordultam, és azt gondoltam, “Óh, nekem! Én attól megrázkódtam, tudom.” Mert gyűlöltem arra gondolni. Megfordultam.

Ő azt mondta, “Talán jobb ha megmagyarázom magamat.” Azt mondta, “Én csillagjós vagyok.”

Én azt mondtam, “Gondoltam, hogy maga valami olyan.”

Ő azt mondta, “Én útban vagyok Chicagóba, hogy meglátogassam a fiamat, aki egy Baptista lelkész.”

És én azt mondtam, “Igen, asszonyom.”

Ő azt mondta, “Mondta már valaki neked, hogy te egy jel alatt születted?”

Mondtam, “Nem, asszonyom.” Én ott hazudtam neki, látjátok, és azt mondtam...csak meg akartam tudni, hogy mit akar mondani. És ő azt mondta...Én mondtam, “Nem, asszonyom.”

És ő azt mondta, “Hát nem...A lelkészek még soha nem mondták ezt neked?”

Azt mondtam, “Nekem semmi közöm nincs a lelkészekhez.”

És ő azt mondta, “A-ha.”

És én azt mondtam...ő—ő azt mondta nekem...Én azt mondtam, “Hát...”

Ő azt mondta, “Ha én megmondom neked pontosan hogy mikor születted, akkor hinni fogsz nekem?”

Azt mondtam, “Nem, asszonyom.”

És ő azt mondta, “Nos, én meg tudom neked mondani, hogy mikor születted.”

Azt mondtam, “Én azt nem hiszem el.”

És ő azt mondta, “Te 1909. április 6-án születted, reggel öt órakor.”

Azt mondtam, “Ez igaz.” Mondtam, “Honnan tudja ezt?” Mondtam, “Mondja meg ennek a matrónnak, hogy ő mikor született.”

Mondta, “Azt nem tudom.”

És én azt mondtam, “Miért? Honnan tudja ezt?”

Azt mondta, “Figyeljen ide, uram.” Ő azt mondta amikor elkezdett beszélni arról a csillagjósolásról, és azt mondta, “Minden bizonyos év elteltével...” Mondta, “Emlékszel arra, amikor a hajnalcsillag eljött, amely azokat a bölcs embereket Jézus Krisztushoz vezette?”

Én egy kicsit megtévesztettem tudjátok ezt mondva, “Nos, én semmit sem tudok a vallásról.”

És ő azt mondta, “Nos, te hallottál már azokról a bölcs emberekről, akik Jézushoz jöttek.”

Mondtam, "Igen."

És ő azt mondta, "Hát, mik voltak azok a bölcs emberek?"

"Óh," mondtam, "ők csupán bölcs emberek voltak, ez minden amit én tudok."

Ő azt mondta, "Nos, mi az a bölcs ember?" Mondta, "Ugyanaz ami én vagyok, egy asztrológus, 'csillagjós' így hívják őket." És azt mondta, "Tudod, mielőtt Isten bármit is tesz a–a földön, Ő mindig kinyilvánítja azt az égen, és azután a földön."

És én azt mondtam, "Én nem tudom."

És ő azt mondta, "Nos. . ." Megnevezett kettő vagy három, kettő. . .három csillagot, mint a Mars, Jupiter, és Vénusz. Nem ezek voltak, de ő azt mondta, "Azok keresztetkék egymás pályáját és összetalálkoztak és alkottak. . ." Mondta, "Volt három bölcs ember, akik eljöttek hogy találkozzanak az Úr Jézussal, és az egyik a Khám ágából való volt, a másik Sémtől, és a harmadik pedig Jáfettől." És azt mondta, "Amikor ők Betlehemben összetalálkoztak, az a három csillag amelyikből ők voltak. . . Minden személy a földön," mondta, "nekik van valami közük a csillagokhoz." Mondta, "Kérdezd meg itt ezt a matrózt arról, hogy amikor a hold lemegy és az égi bolygó lemegy, akkor a dagály nem megy azzal és nem jön be."

Én azt mondtam, "Nekem őt erről nem kell megkérdezni, mert én ezt tudom."

És ő azt mondta, "Nos, a te születésednek van valami köze ott fent a csillagokhoz."

És én azt mondtam, "Hát, én azt nem tudom."

És ő azt mondta, "Nos, az a három bölcs ember eljött." És azt mondta, "Amikor az a három csillag, amikor ők. . . Ők különböző irányokból jöttek, és Betlehemben találkoztak. És azt mondják hogy ők rájöttek és tanácskoztak, és egyikük a Khám ágából volt, Sémtől és Jáfettől, Noé három fiától." És ő azt mondta, "Azután ők eljöttek és imádták az Úr Jézus Krisztust." És azt mondta, "Amikor ők eltávoztak," mondta, "Ők ajándékokat hoztak és elvitték Hozzá."

És azt mondta, "Jézus Krisztus azt mondta az Ő szolgálatában, hogy amikor ez az Evangélium prédikálva lett az egész világon (Khám, Sém, és Jáfet népének), akkor Ő újra el fog jönni." És azt mondta, "Nos, azok a bolygók, égi bolygók, amint azok körbe mozognak. . ." Mondta, "Ők el vannak választva. Azok azóta még nem ismeretesek a földön. De" mondta, "Minden bizonyos száz év után azok keresztelik egymás pályáját *ilyen* módon." (Ha van itt történetesen egy csillagász, akkor te tudhatod, hogy miről beszélt az az asszony, de én nem tudom.) Tehát amikor ő besz- . . . Mondta, "Azok ilyen módon keresztelik egymást." És azt mondta, "A legnagyobb ajándék emléke, amely valaha is az emberiségnek adva lett

az volt, amikor Isten az Ő Fiát adta. Amikor azok a bolygók újra keresztezik egymást, nos,” mondta, “Ő elküld egy másik ajándékot a földre.” És azt mondta, “Te annak az időnek a kereszteződésénél születél.” És azt mondta, “Ez az oka annak hogy én ezt tudom.”

Nos, azután én ezt mondtam, “Hölgyem, először is én ebből semmit nem hiszek. Nem vagyok vallásos, és nem akarok erről többet hallani!” Ott hagytam. És így én igen gyorsan belé folytottam a szót. Tehát elmentem onnan.

És valahányszor valaki...ha a közelébe kerültem egyiküknek, akkor az így zajlott le. És azt gondoltam, “Miért teszik ezt azok az ördögök?”

Azután a prédikátorok azt mondták, “Ez az Ördög! Ez az Ördög!” Ők elhitették velem.

És aztán azon az éjszakán ott fent, amikor én...amikor Ő utalt erre, én megkérdeztem Őt ezt mondván, “Hát, miért van az, hogy az összes médium és az olyanféle dolgok, és az ördögtől megszállt emberek, hogy ők mindig beszélnek nekem Arról; és az egyháziak, a testvéreim arról beszélnek nekem, hogy ez a gonosz szellemtől van?”

Figyeltem, hogy mit mondott Ő, Ez, Aki ott függ azon a képen. Ő ezt mondta, “Amiképpen ez akkor volt, úgy van ez most is.” És elkezdte nekem idézni, hogy “Amikor a mi Úr Jézus Krisztusunk szolgálata elkezdett bekövetkezni, akkor a lelkészek azt mondták, ‘Ő Belzebub, az Ördög’; de az ördögök azt mondták, hogy ‘Ő az Isten Fia, Izráel Szentje.’ Az ördögök... És nézzétek meg Pált és Barnabást amikor ők ott fent prédikáltak. A lelkészek azt mondták, ‘Ezek az emberek felforgatják a világot. Ők gonoszok, ők—ők az Ördögtől vannak.’ És egy kis jövődómondó ott kint az utcán felismerte, hogy Pál és Barnabás Isten emberei voltak, mert ezt mondta, ‘Ők Isten emberei akik elmondják nekünk az Élet Útját.’” Így van ez? “Spiritiszták és jövődómondók, démonoktól megszállott emberek.”

De mi annyira belesavanyodtunk a teológiába, hogy már semmit nem tudunk a Szellemről. Remélem, hogy ti ezután is szeretni fogtok engem. De ez az amiről szó van. Beleértem a Pünkösdieket is! Ez igaz. Csupán kiabálni és körbe táncolni még nem jelenti azt, hogy ti bármit is tudnátok a Szellemről.

Ez egy személyes kapcsolat, szemtől szembe, ez az amire szükségetek van. Ez az a fajta Gyülekezet, amelyet Isten készűl jelemelni, ez igaz, amikor ők összejönnek egységben és erőben, Szellemben.

És Ő utalt nekem ezekre. És elmondta nekem hogy a lelkészség miként értette Ezt félre, és biztosított engem, hogy a lelkészség félreértette Ezt. És amikor Ő elmondott nekem mindent erről, és hogy Jézus miként... .

Én azt mondtam, “Hát, mi van ezekkel, ezekkel a dolgokkal, amelyek velem történnek?”

És látjátok, Ő azt mondta, “Ez sokszorozódni fog és egyre nagyobb és nagyobb lesz.” És idézte nekem, elmondta nekem, hogy Jézus miként tette azt; hogy Ő miként jött és hogy Ő birtokolt egy olyan Erőt, hogy előre tudott dolgokat és meg tudta mondani az asszonynak a kútnál, és hogy nem állította azt, hogy Ő egy gyógyító, hanem azt állította, hogy azokat a dolgokat csak úgy cselekszi, ahogy az Atya megmutatja Neki.

Mondtam, “Hát, ez milyen fajta szellem lenne?”

Ő azt mondta, “Ez a Szent Szellem.”

Ekkor valami történt énbennem, ami által felismertem azt, hogy az a dolog amelynek én hátat fordítottam, az volt amiért engem Isten idehozott. És felismertem, hogy ez épp olyan volt, mint amikor azok a Farizeusok a régmúlt napokban tették, hogy ezek is félremagyarázták nekem a Szentírást. Így akkortól kezdve én Erről a saját értelmezésemet vettem, amit a Szent Szellem mondott.

Azt mondtam Neki, “Menni fogok.”

Ő azt mondta, “Én veled leszek.”

És az Angyal újra belépett a Fénybe, amely elkezdett körbe körbe járni, és körbe és körbe, és körbe az Ő lábán ilyen módon, felment abba a Fénybe és kiment az épületből.

Én új személyként mentem haza.

Átmentem a gyülekezetbe, és elmondtam ezt az embereknek, a. Ez. . . Vasárnap este volt.

És Szerda este odahoztak egy asszonyt, az egyik ápolónőt a Mayo klinikáról, aki rákban haldokolt, nem volt semmi más, csak egy árnyék. Amikor lementem hogy megfogjam őt, akkor előtte jött egy látomás, amely megmutatta őt újra ápolónőként. És ő rajta van azon a listán Louisville-ben, hogy “évek óta halott.” Ő most Jeffersonville-ben van ápolónőként, már évek óta ápolónő. Mert én felnéztem oda és láttam azt a látomást. Megfordultam, alig tudva azt hogy mit csinálok, ott álltam, reszkettem amikor ők első alkalommal hozták oda azt az esetet és lefektették oda. És az ápolónők meg a többiek ott álltak körülötte, és ő ott feküdt, és az arca teljesen be volt esve és a szemei is teljesen be voltak esve.

Margie Morgan. Ha írni akartok neki, akkor az ő címe 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Vagy írjatok a Clark Megyei Kórháznak, Jeffersonville, Indiana. Hadd adja meg nektek a—a bizonyosságát.

És én lenéztem oda. És ez volt ott az első eset, amit láttam ott megjelenni, ott jött egy látomás. Láttam az asszonyt újra ápolónőként, amint körbe járkált, jól és erősen és egészségesen.

Ezt mondtam, “IGY SZÓL AZ ÚR, ‘Élni fogsz és nem halsz meg!’”

Az ő férje, egy nagyon magas rendű ember a világnak a dolgaiban, rámnézett *így*. Én azt mondtam, “Ne féljen, uram! A felesége élni fog.”

Kihívott engem, és azt mondta... megnevezett kettő vagy három orvost, és mondta, “Ismeri őket?”

Mondtam, “Igen.”

“Nos,” mondta, “Golfoztam vele. És azt mondta, ‘A rák körbeburkolta a beleit, és még beöntéssel sem lehet őt kimosni.’”

Ezt mondtam, “Engem nem érdekel hogy mi a baja! Valami itt lent belül, én láttam egy látomást! És az a Férfi aki beszélt velem, azt mondta, hogy amit csak látok mondjam el és úgy lesz. És Ő ezt mondta nekem és én hiszem azt.”

Dicsőség Istennek! Egy pár nappal azután ő mosott, és körbejárkált. Most ő nyolcvan kilót nyom, és tökéletes egészségben van.

Azután amikor én elfogadtam, eltávozott. Azután Robert Daugherty hívott engem. És innen azután továbbment le Texason át, az egész világra.

És egy este körülbelül négy vagy öt alkalommal kint... (Én nem tudtam megérteni a nyelveken szólást és így tovább. Én hittem a Szent Szellem kerestségében, hittem azt, hogy az emberek szólhatnak nyelveken.) És egy este amikor én kimentem a... egy katedrálisban, San Antonio, Texasban, kimentem oda, és egy kis személy ott ülve elkezdett nyelveken szólni úgy mint a puskalövések, vagy a géppuska ropogás, gyorsan. Egészen hátul, egészen hátul ott egy személy felállt és azt mondta, “IGY SZÓL AZ ÚR! Az az ember aki felmegy a szószékre, egy olyan szolgálattal fog járni, amelyet a Mindenható Isten rendelt el. És amiképpen Keresztelő János Jézus Krisztus eljövetelének első előfutáraként lett küldve, úgy ő hoz egy Üzenetet, amely az Úr Jézus Krisztus Második Eljövetelét fogja okozni.”

Szerettem volna belesüllyedni a cipőimbe. Felnéztem, és azt mondtam, “Ismered azt az embert?”

Ő mondta, “Nem, uram.”

Mondtam, “Te ismered őt?”

Ő mondta, “Nem, uram.”

Mondtam, “Engem ismersz?”

Ő mondta, “Nem, uram.”

Mondtam, “Mit csinálsz itt?”

Ő mondta, “Olvastam erről az ujságban.” És általában... Ez volt annak az összejövetelnek az első estéje.

Átnéztem oda és azt mondtam, “Hogyan jöttél ide?”

Ő azt mondta, “Néhányan az embereim közül azt mondták nekem, hogy te itt leszel, ‘egy Isteni gyógyító,’ és én eljöttem.”

Mondtam, “Egyiketek sem ismeri a másikat?”

Ő mondta, “Nem.”

Óh, nekem! Ott én megláttam, hogy a Szent Szellemnek az az ereje... Amikor én korábban még azt gondoltam hogy ez hamis volt, és tudtam hogy én... Istennek ugyanez az Angyala kapcsolatban volt ezekkel az emberekkel, akiknél ezek a dolgok voltak. Noha ők beledobtak egy csomó keveréket és egy csomó Babilont abba, de volt ott bent egy valódi elem. [Üres rész a szalagon—Szerk.]... Krisztus. És én láttam hogy az—az igazi volt.

Óh, évek teltek el és az összejöveteleken az emberek láttak, látomásokat és így tovább.

Egy alkalommal egy fényképész elkapta Azt egy képen, amikor én ott álltam lent valahol Arkansasban, azt hiszem az volt, egy körülbelül ehhez hasonló összejövetelen, az auditórium körülbelül ilyen volt. És én ott álltam, és megpróbáltam Azt megmagyarázni. Az emberek tudták, ültek és figyeltek, Metodisták, Baptisták, Presbiteriánusok, és így tovább. És azután én történetesen odanéztem, amint jött be az ajtón, ott jött Az, így csinált, “Huuuusssss, huuuusssss!”

Azt mondtam, “Nincs rá szükség, hogy többet mondjak, mert íme Az itt jön most.” És Az odamozgott, és az emberek elkezdtek kiabálni. Odajött ahol én voltam és körbe letelepedett.

Éppen amikor Az letelepedett, egy lelkész odarohant, és azt mondta, “Hé, én látom Azt!” És Az vakká sújtotta őt a—a legteljesebb mértékben, és visszatántorodott. Ti megnézhetitek ezt ott azon a képen a könyvben, és láthatjátok, amint ő visszatántorodott, és a feje *ilyen* módon le volt hajtva. Megnézhetitek az ő képét.

És Az ott letelepedett. Éppen egy újság fényképésze lencsevégre kapta Azt akkor. De az Úr nem volt még kész.

És egy este Houston, Texasban, amikor, óh, ezerszer ezer ember... Nekünk ott volt nyolcszáz... nyolc ezer ember odaát a nem is tudom hogy hívjátokban, odaát a zenecsarnokban, visszajöttünk a nagy Sam Houstoni Sportsarnokba.

És ott aznap este abban a vitában, amikor egy Baptista prédikátor azt mondta, hogy én “Semmi más nem vagyok, mint egy alávaló képmutató és egy szélhámos, egy vallásos szélhámos, és engem ki kellene zavarni a városból” és hogy ő lenne az, aki ezt megtenné.

Bosworth Testvér megkérdezte, “Branham Testvér, megengednéd hogy ilyesmi megtörténjen? Utasítsd rendre!”

Azt mondtam, “Nem, uram, én nem hiszek a veszekedésekben. Az Evangélium nem azért lett, hogy veszekedjünk, hanem hogy éljük Azt.” És azt mondtam, “Nem számít hogy mennyire győzködnéd őt, ő ugyanúgy menne tovább.” Mondtam, “Ő... az neki semmit nem számítana. Ha Isten nem tud szólni az ő szívéhez, akkor én hogyan tudnék?”

A következő nap ki lett jelentve, “Ez megmutatja hogy ők mifélék,” a Houston Krónika című újságban. Ezt mondta, “Ez megmutatja, hogy ők mifélék, ők félnek kiállni azért, amit prédikálnak.”

Az idős Bosworth Testvér odajött hozzám, akkor ő a hetvenes éveiben volt, kedves idős testvér, átkarolt engem, és azt mondta, “Branham Testvér,” mondta, “azt akarod mondani, hogy te ezt nem torkolod le?”

Azt mondtam, “Nem, Bosworth Testvér. Nem, uram. Én nem fogom ezt letorkolni.” Mondtam, “Az nem tenne semmi jót.” Azt mondtam, “Az csak veszekedést okozna, miután elhagytuk az emelvényt.” Mondtam, “Én most egy összejevetelt tartok, és nem akarom, hogy a dolgok ilyen módon széthulljanak.” Mondtam, “Csak hagyd, hadd folytassa.” Mondtam, “Ez minden, ő csak fecseg.” Mondtam, “Nekünk voltak ilyenek már ezelőtt is, és semmi jót nem tesz, ha szólunk hozzájuk.” Mondtam, “Ők egyenesen továbbmennek, és úgy maradnak.” Mondtam, “Ha ők egyszer elfogadják az Igazság ismeretét, és azután pedig nem akarják Azt elfogadni, akkor a Biblia azt mondja, hogy ők átlépték az elválasztó vonalat és nekik soha nem lesz megbocsájta sem ezen a világon, sem az elkövetkezendőn. Ők Ezt ‘az Ördögnek’ hívják és ők erről nem tehetnek. Meg vannak szállva egy vallásos szellemmel, amely az Ördög.”

Hányan tudjátok, hogy ez igaz, hogy az ördög szelleme vallásos? Igen, uram, olyan fundamentálisan, amennyire csak tud. És így, azután, az nem hangzott nagyon jól, amikor azt mondtam, hogy “fundamentálisan,” de ez az igazság. “A kegyesség látszatát keltik, és megtagadják annak Erejét.” Ez igaz. A jelek és csodák azok, amelyek Istent mindig igazolják. És Ő azt mondta, hogy ugyanez a dolog lesz az utolsó napokban. És figyeljétek meg!

Az idős Bosworth Testvér, én... ő velem akart jönni, és valahogy fáradt volt; Japánból jött vissza, és itt akart lenni. Lubbock-ban együtt akart lenni velem. És így ő... volt neki egy kis súlyos megfázása, és így nem tudott eljönni arra az egyre, ő és a felesége. És így ő...

Mindenki azt gondolta, hogy ő hasonlít Kálebre. Ott állt, és azt mondta, “Nos, Branham Testvér,” (azzal a méltóságteljes kinézéssel, tudjátok), azt mondta, “hadd csináljam én” és azt mondta “ha te nem akarod.”

Én azt mondtam, “Ó Bosworth Testvér, én—én nem akarom, hogy te ezt megtedd. Veszekedésbe keverednél.”

Ő azt mondta, “Egy szó veszekedés sem lesz.”

Most épp mielőtt befejezem, hallgassátok meg ezt. Ő lement oda. Én azt mondtam, “Ha nem fogsz veszekedni, akkor rendben van.”

Mondta, “Megígérem, hogy nem fogok veszekedni.”

Körülbelül harmincezer ember gyűlt össze aznap este abban az auditoriumban. Wood Testvér, aki most itt ül, jelen volt akkor, és ott ült az auditóriumban. És én . . .

A fiam azt mondta, vagyis . . . A feleségem mondta, hogy “Nem fogsz lemenni az összejövetelre?”

Azt mondtam, “Nem. Nem megyek le oda azért, hogy hallgassam a veszekedésüket. Nem, uram. Nem fogok lemenni oda azért, hogy azt hallgassam.”

Amikor eljött az estidő, Valami azt mondta, “Menj le oda.”

Fogtam egy taxit a testvéremmel, a feleségemmel és a gyermekeimmel, és lementünk. És felmentem egészen a harmincas erkélyre, úgy egész magasra, és leültem.

Az idős Bosworth Testvér kísértelt oda éppúgy mint egy öreg diplomata, tudjátok. Kimásolt néhány . . . A Biblia hatszáz különböző ígérését kimásolta ott. Azt mondta, “Nos, Best Doktor, legyen szíves idejönni és válasszon ki ezekből az ígéretek közül egyet és cáfolja meg a Biblia által. Ezeknek az ígéreteknek mindegyike Jézus Krisztusra vonatkozik, hogy gyógyítja a betegeket ezekben a napokban. Ha ki tud választani egyet ezekből az ígéretek közül, és a Biblia által meg tudja cáfolni azt a Bibliával, akkor én le fogok ülni, kezet rázok magával, és azt mondom, hogy ‘igaza van.’”

Ő azt mondta, “Gondoskodni fogok róla, amikor felmegyek oda!” Erőlködött azért hogy valahogy elbánjon Bosworth Testvérral, látjátok.

Igy Bosworth Testvér azt mondta, “Nos, Best Testvér, én egy dolgot kérdezek tőled, és ha nekem erre ‘igennel’ vagy ‘nemmel’ válaszolsz, mondta, “akkor mi most azonnal le is rendeztük a vitát.”

És ő azt mondta—azt mondta, “Majd én elintézem!”

Megkérdezte az elnököt, hogy felteheti-e a kérdést. Ő azt mondta, “Igen.”

Ő mondta, “Best Testvér, Jehova megváltó nevei Jézusra vonatkoztak? ‘Igen’ vagy ‘nem’?”

Ezzel el volt intézve. Ez volt minden. Mondom nektek, hogy egyszerűen éreztem, amint valami egészen átmegy rajtam. Én

erre magam soha nem gondoltam látjátok. És azt gondoltam, “Óh, nekem, erre ő nem tud válaszolni! Ez megköti azt.”

Ő mondta, “Nos, Best Doktor, én—én aggódom.”

Ő mondta, “Majd én elintézem!”

Mondta, “Aggódom, hogy nem tudsz válaszolni az én leggyengébb kérdésemre.” Olyan hüvös volt, mint egy uborka, és tudta, hogy hol áll. Így aztán ő egyszerűen leült oda azzal a Szentírással.”

Ő azt mondta, “Vedd igénybe a harminc percedet, és azután majd válaszolok!”

És az idős Bosworth Testvér ott ült és vette a Szentírást és megkötötte azzal azt az embert egy olyan helyen, míg az arca annyira vörös lett, hogy meggyújthatná volna rajta majdnem egy gyufát is.

Felállt onnan mérgesen, és ledobta az újságokat a padlóra, felállt oda és elprédikált egy jó Campbellite prédikációt. Én Baptista voltam, és tudom, hogy mit hisznek ők. Ő soha... Ő a feltámadásról prédikált, “amikor ez a halandó felveszi a halhatatlanságot,” akkor lesz nekünk Isteni gyógyulás.” Óh, nekem! Minek lenne szükségünk az Isteni gyógyításra amikor már halhatatlanok vagyunk (“amikor ez a halandó felveszi a halhatatlanságot,” a halottak feltámadása)? Ő még abban a csodában is kételkedett, amit Jézus Lázáron tett, mert ezt mondta, “Ő újra meghalt, és így az csak egy ideiglenes dolog volt.” Látjátok?

És amikor ő ilyen módon a végére ért, azt mondta, “Hozzátok ide azt az Isteni gyógyítót, és hadd lássam őt végrehajtani!”

Volt nekik ott egy kis zűrzavaruk akkor. Bosworth Testvér azt mondta, “Meg vagyok rajtad lepődve Best Testvér, hogy nem válaszolsz egy kérdésemre, amelyet tőled kérdeztem.”

És így ő akkor nagyon feldühödött, ezt mondta, “Hozzátok ide azt az Isteni gyógyítót, és hadd lássam őt végrehajtani!”

Mondta, “Best Testvér, hiszel az emberek megmentésében?”

Ő mondta, “Bizonyosan!”

Ő azt mondta, “Szeretnéd ha téged ezért egy Isteni üdvözítőnek hívnának?”

Mondta, “Biztos hogy nem!”

“Sem... Az még nem tenne téged egy Isteni üdvözítővé, hogy te a lelkek üdvösségét prédikáltad.”

Ő mondta, “Hát, persze hogy nem!”

Azt mondta, “Az sem teszi Branham Testvért egy Isteni gyógyítóvá, hogy ő prédikálja az Isteni gyógyítást a test számára. Ő nem egy Isteni gyógyító, hanem ő csupán Jézus Krisztusra irányítja az embereket.”

És ő azt mondta, "Hozzátok őt ide, hadd lássam őt végrehajtani! Hadd nézzem meg azokat az embereket, mától egy évig, akiket ő meggyógyít és meg fogom nektek mondani, hogy hiszem-e Azt, vagy nem."

Bosworth Testvér azt mondta, "Best Testvér, ez úgy hangzik, mint egy másik eset a kálvárián, 'Gyere le a Keresztről és akkor hinni fogunk Neked.'" Látjátok?

És, így, óh, akkor ő igazán felrobbant. Azt mondta, "Hadd lássam őt végrehajtani! Hadd lássam, őt végrehajtani!" Az előljárók leültették őt. Átment oda, és ott állt egy Pünkösdi prédikátor, akit ő az emelvényen át pofozott. És így akkor őt leállították. (Igy Bosworth Testvér azt mondta, "Ide, ide! Nem, nem.") Tehát az előljárók leültették őt.

Raymond Richey felállt, és azt mondta, "Ez az állásfoglalása a Dél Baptista Gyülekezetnek?" Mondta, "Ti Baptista lelkészek, ezt az embert a Déli Baptista Gyülekezet küldte át ide, vagy saját magától jött?" Ők nem válaszoltak. Ő mondta, "Benneteket kérdeztelek!" Ő ismerte mindnyájukat.

Ők azt mondták, "Ő magától jött." Mert én tudom, hogy a Baptisták is hisznek az Isteni gyógyításban. Így azután azt mondta, "Ő magától jött."

Igy azután itt van az, ami akkor történt. Azután Bosworth Testvér azt mondta, "Én tudom, hogy Branham Testvér itt van az összejövetelen, ha jönni akar, hogy elbocsássa a hallgatóságot, akkor nagyon jó."

Igy Howard azt mondta, "Ülj csendben!"

Mondtam, "Csendben ülök."

És épp akkor Valami körbejött, elkezdett körbe örvényleni, és én tudtam, hogy Az az Úr Angyala volt, és azt mondta, "Állj fel!"

Körülbelül ötszáz ember megfogta egymás kezét *ilyen* módon, egy lejáratot alkottak, és lejöttek az emelvényre.

Azt mondtam, "Barátaim, én nem vagyok semmilyen Isteni gyógyító. Én a ti testvéretek vagyok." Mondtam, "Best Testver, semmilyen. . ." Vagy, "Best Testvér," mondtam, "nincs tiszteletlenség a szívemben irántad, testvérem, egyáltalán nincs. Neked jogod van a te meggyőződésedhez, és nekem is." Azt mondtam, "Persze te látod, hogy nem tudtad bebizonyítani a te álláspontodat Bosworth Testvérral szemben. És senkivel szemben nem tudnád azt megtenni, akinek nagy olvasottsága van a Bibliában, aki ismeri ezeket a dolgokat." És azt mondtam, "És ami az emberek gyógyítását illeti, én őket nem tudom meggyógyítani, Best Testvér. De én minden este itt vagyok, és ha látni akarsz az Urat amint csodákat tesz, akkor gyere le. Ő minden este megteszi."

És ő azt mondta, "Szeretnék téged látni, amint meggyógyítasz valakit, és hadd nézzem meg őket! Te esetleg

hipnotizálad őket a te hipnotizálásoddal, de” mondta, “én szeretném azt látni egy év múlva!”

Én azt mondtam, “Nos, neked jogod van, hogy leellenőrizd őket, Best Testvér.”

Ő azt mondta, “Senki más nem hisz ilyen dolgokban, csak ti, egy csomó zsidbadt koponyájú szent hempergő. A Baptisták nem hisznek efféle értelmetlenségben.”

Bosworth Testvér azt mondta, “Csak egy pillanat.” Mondta, “Hányan vannak itt olyan emberek, akik ezalatt a két hetes összejövetel alatt itt voltak, és akik kapcsolatban vannak ezekkel a ragyogó Baptista gyülekezetekkel itt Houstonban, és akik be tudjátok bizonyítani, hogy meggyógyultatok a Mindenható Isten által, miközben Branham Testvér itt volt?” És több mint háromszázan felálltak. Mondta, “Mit szólsz ehhez?”

Ő azt mondta, “Ők nem Baptisták!” Mondta, “Bárki bizonyosságot tehet bármiről, de az még nem teszi azt igazzá!”

Mondta, “Az Isten Igéje mondja, hogy ez igaz, és te nem állhatsz ennek ellene. És az emberek is azt mondják, hogy ez igaz, és te ezt nem tudod megcáfolni. Tehát mit akarsz Ezzel kezdeni?” Látjátok, ilyen módon.

Azt mondtam, “Best Testvér, én csak azt mondom, ami Igaz. És ha én igazat mondok, akkor Isten köteles alátámasztani az Igazságot.” Mondtam, “Ha Ő nem... Ha Ő nem támasztja alá az Igazságot, akkor Ő nem Isten.” És azt mondtam, “Én nem gyógyítom az embereket. Én egy-egy olyan ajándékkal születtem, hogy látok dolgokat, látom azokat megtörténni.” Mondtam, “Tudom, hogy félre vagyok értve, de nem tehetek többet, mint hogy betöltsem a szívem meggyőződését.” Mondtam, “Én hiszem, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból. És ha a Szellem amelyik eljön és mutat látomásokat, és így tovább, és ha ez van kérdőre vonva, akkor ugorj be vizsgálj meg.” Mondtam, “Ez minden.” De azt mondtam, “De ami engem illet, én magamtól semmit nem tudok csinálni.” És azt mondtam, “Ha én az Igazat mondom, akkor Isten köteles nekem tanuskodni, hogy Ez az Igazság.”

És körülbelül ekkor Valami így csinált, “Huuuussss!” Ő ott jött, egyenesen lejött. És az Amerikai Fényképész Társaság a Douglas Stúdió Houston Texasban, felállított ott egy nagy fényképezőgépet (nekik meg van tiltva az, hogy fényképet készítsenek), mégis elkattintotta a képet.

Amikor ők ott voltak, hogy Best úrról képeket készítsenek, és ő—ő azt mondta mielőtt én lementem oda, azt mondta, “Várgy egy percet! Meghívásomra vannak itt hat képes folyóirattól.” Mondta, “Itt, most készítsétek el a fényképet!” És odatette az ujját az idős szent ember orra alá ilyen módon, és ezt mondta, “Most készítsétek el a fényképet!” És ők elkészítették. Azután meghúzta az öklét és feltartotta azt, mondta, “Most készítsétek

el a fényképemet!” És úgy elkészítették. Aztán ő úgy tett azért, hogy pózba álljon a fényképészhez. Azt mondta, “Látni fogjátok ezt a folyóiratomban!” ilyen módon.

Bosworth Testvér ott állt és semmit nem mondott. Azután ők egyszerűen elkészítették Erről a fényképet.

Aznap este a hazafelé tartó úton, (Egy Katolikus fiú készítette azt), azt mondta annak a másik fiúnak, hogy “Mit gondolsz Erről?”

Ő azt mondta, “Tudom, hogy én kritizáltam őt. Arról a golyváról, amely elhagyta annak az asszonynak a torkát, azt mondtam, hogy ő hipnotizálta őt.” Mondta, “Lehet hogy abban nem volt igazam.”

Mondta, “Mit gondolsz erről a fényképről?”

“Nem tudom.”

Beletették azt az előhívó folyadékba. Ime itt van a fényképe, és ha akarjátok, megkérdezhetitek őt. Ők hazamentek, ő ott ült és elszivott egy cigarettát. Bement és kivetté az egyiket Bosworth Testvérről, az negatív volt. Kivett kettőt, hármat, négyet, ötöt, hatot és mindegyik üres volt. Isten nem engedte meg, hogy elkészítsék azt a képet az Ő idős szentjéről, amint ott állt azzal a képmutatóval, az ő orrával, illetve kezével, öklét rázva olyan módon az orra alatt. Ő nem engedte azt meg.

Kivették a következőt, és Az ott volt. Annak az embernek azt mondják, hogy aznap este egy szívrohama volt.

És elküldték azt a negatívot Washington, D.C.-be. Hitelesítették, majd visszaküldték.

És George J. Lacy, az F.B.I. újjelenyomat és okirat osztályának a főnöke, és így tovább, aki ebben a világon az egyik legnagyobb, őt odahozták, és két napon át vizsgáltatták vele a fényképezőgépet, a fényeket, és minden mást. És amikor mi azon a délutánon odamentünk, ő azt mondta, “Branham Tiszteletes, én is az Ön kritikusa voltam.” Mondta, “És azt mondtam, hogy ez pszichológia, amikor valaki azt mondta, hogy látták azokat a Fényeket, és hasonló dolgokat.” És azt mondta, “Tudja a képmutatók szokták azt mondani” (ő a hitetlenekre értette) “‘azok a képek körben, az a dicsfény Krisztus körül, és a szentek körül,’ mondta, ‘az csupán egyszerűen pszichológia.’” De azt mondta, “Branham Tiszteletes, ennek a fényképezőgépnek mechanikus szeme nem vesz fel pszichológiát! A Fény megűtötte a lencsét, vagy megűtötte a negatívot, és Az ott volt.” És azt mondta. . .

Én átengedtem azt nekik. Ő azt mondta, “Óh, uram, tudja maga azt, hogy ez mennyit ér?”

És én azt mondtam, “De nem számomra, testvér, nem számomra.” És így ő azt mondta. . .

Persze ez nem fog addig érvénybe lépni amíg ti éltek, hanem egy napon, ha a civilizáció előrehalad és a Kereszténység megmarad, akkor valami történni fog ezzel.

Tehát, barátaim, maeste, ha ez a mi utolsó összejövetelünk ezen a földön, ti és én a Mindenható Isten Jelenlétében ültünk. Az én bizonyágom igaz. Sok, sok dolog, könyvek köteteire lenne szükség ahhoz, hogy leírjuk, de én azt akarom, hogy tudjátok.

Hányan vannak itt, akik ténylegesen (a fényképen kívül) látták Magát a Fényt, amint ott állt ahol én prédikáltam? Emeljétek fel a kezeiteket az egész épületben, bárki aki valaha már látta Azt. Látjátok, nyolc vagy tíz kéz azok közül akik itt ülnek.

Te azt mondod, “Láthatták—láthatták űk Azt úgy, hogy én Azt nem láttam?” Igen, uram.

Az a—az a Csillag, amelyet a bölcs emberek követtek, elhaladt minden obszervatórium felett, és rajtuk kívül senki nem látta Azt. űk voltak az egyedűliek, akik Azt látták.

Illés ott állt és nézte mind azokat a szekereket tűzben, és minden mást. És Géházi körbenézett, de ő sehol nem látta azokat. Isten azt mondta, “Nyisd meg a szemeit, hogy láthassa.” És akkor ő látta, látjátok. De ő egy jó fiú volt, amint ott állt és körbenézett, de nem láthatta. Biztos. Némelyeknek meg van adva, hogy lássák, és némelyeknek nincs. És ez igaz.

De most ti, akik soha nem láttátok Ezt, soha nem láttátok Ezt, és ti akik láttátok Ezt a természetes szemeitekkel, de a fényképet még soha nem láttátok, de azoknak akik látják a fényképet, nagyobb bizonyítékuk van, mint nektek, akik Azt természetes szemeitekkel láttátok. Mert ti a természetes szemetekkel tévedhettetek, lehetett egy optikai csalódás. Így van ez? De Ez nem egy optikai csalódás, hanem Ez az Igazság, ahol a tudományos kutatás bizonyítja, hogy Ez az Igazság. Így az űr Jézus tette ezt.

“Akkor mit gondolsz,” te mondod, “hogy mi Ez, Branham Testvér?”

Én hiszem, hogy Ez ugyanaz a Tűz Oszlop, amely Izráel gyermekeit Egyiptomból Palesztinába vezette. Hiszem, hogy Ez ugyanaz a Fénynek Angyala, amely bement a—a tömlöcbe és odament Szent Péterhez és megérintette őt, és előrement és kinyitotta az ajtót és kivitte őt a világosságra. És hiszem, hogy Ez Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ámen! ű ugyanaz a Jézus ma, ami ő tegnap volt. ű mindörökké ugyanaz a Jézus lesz.

És mialatt én Erről beszélek, ugyanaz a Fény, amely a fényképen van, az most...nem egészen két lépésre van onnan, ahol épp most állok. Ez igaz. Nem látom Azt a—a szememmel, de tudom, hogy Az itt áll. Tudom, hogy Az épp most elhelyezkedik

a bensőnben. Óh! Ha csak tudnátok azt a különbséget, amikor a Mindenható Isten hatalma megragad, és hogy akkora dolgok mennyire másképp néznek ki!

Ez egy kihívás mindenki számára. Nem állt szándékomban imádkozni betegekért, hanem át akartam adni. De a látomások az emberek felett függnék. A-ha. Isten tudja ezt. Nem fogok imasort felállítani, hanem csak ülve hagylak benneteket. Hányatoknak nincs imajegye. Hadd lássam a kezeiteket. Valaki akinek nincs imajegye, nincs imajegyetek.

Egy színesbőrű hölgy ül ott, láttam, hogy fent volt a kezed. Így van ez? Csak állj fel, hogy különválaszthassalak, csak egy percre. Nem tudom, hogy a Szent Szellem mit fog mondani, de te áhitatos becsületeséggel nézel rám. Nincs imjegyed? Ha a Mindenható Isten kijelentené nekem, hogy mi a te bajod... Én ezt csupán kezdésként teszem, csak hogy elkezdjük. Hiszed, hogy én... Tudod, hogy semmi nincs... nekem egyetlen jó tulajdonságom sincs. Ha te egy házas asszony vagy, akkor én nem vagyok több, mint a te férjed. Én csak egy ember vagyok. De Jézus Krisztus az Isten Fia, és Ő elküldte a Szellemét, hogy igazolja ezeket a dolgokat.

Ha Isten megmondja nekem, hogy mi a bajod (és te tudod, hogy nekem egyáltalán nincs lehetőségem kapcsolatba kerülni veled) akkor hinni fogsz teljes szívedből? [A testvérnő válaszol— Szerk.] Isten áldjon meg. Akkor a te magasvérnyomásod elhagyott téged. Ez az, ami neked volt. Nem így volt? Akkor ülj le.

Csak higgyetek most az egyszer! Kihívok mindenkit, hogy higgyétek Ezt.

Nézzetek ide, hadd mondjak nektek valamit. Márta, amikor az Úr Jézushoz jött. Az az ajándék soha nem működött volna... Miután az Atya már megmutatta Neki, hogy mit fog csinálni. Az soha nem működött volna. De Márta azt mondta, "Uram, én... Ha Te itt lettél volna, akkor a testvérem nem halt volna meg." Mondta, "De tudom, hogy még most is amit csak Te kérsz Istentől, Isten megadja azt Neked."

Ő azt mondta, "Én vagyok a Feltámadás és az Élet, aki Bennem hisz noha meghalt, de mégis élni fog. És aki él és hisz Énbennem, soha nem fog meghalni. Hiszed ezt?"

Figyeljétek, hogy mit mondott ő. Ezt mondta, "Igen, Uram. Én hiszem, hogy minden, amit Te mondtál az Igaz. Hiszem, hogy Te az Isten Fia vagy, akinek el kellett jönnie a világba." Ez volt az ő közeledése, alázatosán.

Másképp érzed magad, igaz hölgyem? Igen. Ez igaz.

Az a kis hölgy, aki ott ül melletted, izületigyulladásban és női bajban szenved. Így van ez, hölgyem? Állj fel csak egy percre, az a kis hölgy abban a piros ruhában. Annyira közel voltál,

hogy a látomás hozzád jött. Izületigyulladás, női baj. Így van ez? És itt van valami az életedben (van neked egy- egészen jól látlak): neked sok gondod van az életedben, sok baj. És ez a baj a te szeretted miatt van, ez a te férjed. Ő egy részeges. Nem akar gyülekezetbe járni. Ha ez így van, akkor emeld fel a kezedet. Isten áldjon meg hölgyem. Menj most haza és vedd el a te áldásodat. Meggyógyultál, világosság van körülötted.

Egy férfi is, aki épp mellette ül ott. Te, uram, hiszed teljes szívedből? Elvesztetted az egyik érzékszervedet, és az a szaglóérzék. Így van ez? Ha igen, akkor ints a kezeddal. Tedd oda a kezedet a szádhoz *így*, és mondd, “Úr Jézus, hiszek Neked teljes szívemből.” [A testvér mondja, “Úr Jézus, hiszek Neked teljes szívemből.”—Szerk.] Isten áldjon meg. Menj most, és megkapod a gyógyulásodat.

Legyen hitetek Istenben! Mit gondoltok Erről ott hátul mindnyájan? Hiszitek? Legyetek tiszteletteljesek!

Ott ül egy hölgy egész hátul a sarokban. Látom a Fényt fölötté függeni. Ez az egyetlen módja annak, hogy tudok mondani valamit róla, hogy a Fény ott függ. *Ez* a Fény éppen itt függ a hölgy felett. Talán csak egy percben lehet, hogy ha megláthatom hogy mi az. Az meg fog törni. . . A hölgy egy-egy szívproblémával szenved. Egyenesen rám néz.

És a férje ott ül mellette. És a férjének van valamilyen betegsége, ő egyszerűen beteg volt, feldúlt, beteg. Így van ez uram? Emeld fel a kezedet, ha ez igaz. Így van, te vagy az hölgyem, azzal a kis sállal ott. Az az úr, így van ez? Nem voltál ma valahogy olyan feldúlt? Fel voltál kavarodva a gyomrodban, az a férfi. Ez igaz.

Mindnyájan hisztek teljes szívetekből, mindketten? Elfogadjátok Ezt? Uram, elmondom neked, neked is, látom (te, akinek fent van a keze) dohányzás szokása. Hagyd abba. Szivarokat szívsz, és azt nem kellene tenned, mert beteggé tesz. Így van ez? Ha igen, akkor integess így a kezeddal. Ez az ami felkavar téged. Az idegeidre ment. Dobd el azokat. . . az undorító dolgokat és többé ne tegyed, és ki fogod heverni és rendben leszel, és a feleséged szívproblémája el fogja őt hagyni. Hiszitek ezt? Így van ez? Én innen nem láthatlak benneteket, és ti tudjátok ezt, de te szivarokat hordasz a . . . a—az elöllévő zsebedben. Ez igaz. Tedd ki azokat a dolgokat, és tedd rá a kezedet a feleségedre, mondd Istennek, hogy befejezted ezt a fajta dolgot, egészségesen fogsz haza menni, te és a feleséged egészségesek lesztek. Áldott legyen az Úr Jézus Neve!

Hisztek teljes szívetekből?

Ez a kis hölgy, aki itt ül és rám néz. Te a . . . ott az első ülésen, éppen itt ülsz. Egy kis hölgy egy . . . rám néz, éppen ott ül. Te nem . . . Van neked imajegyed hölgyem, éppen itt? Nincs

imajegyed? Hiszel teljes szívedből? Hiszed hogy Jézus Krisztus meg tud téged gyógyítani?

Mit gondolsz Erről te, aki mellette ülsz? Van imajegyed, hölgyem? Nincs? Te is meg akarsz gyógyulni? Nem szeretnél újra úgy enni, ahogy szoktál, gyomor Bajodnak vége legyen? Hiszed hogy Jézus meggyógyít téged most? Állj fel, ha hiszed hogy Jézus Krisztus meggyógyított téged. Neked egy fekélyes gyomrod volt, igaz? Azt egy idegi állapot okozta. Már hosszú ideje ideges voltál. Különösen a savak és dolgok, vagy akarom mondani, savat hoz létre, és a fogaidat érzékennyé teszi, amikor visszaböfögöd az ételt a szádba. Ez igaz. Igen, uram. Ez egy gyomorfekély, és a gyomrodnak aljában volt. Néha evés után ég, különösen ha vajas pirítóst eszel. Így van ez? Én nem a gondolatodat olvasom, de a Szent Szellem Tévedhetetlen. Te most meggyógyultál. Menj haza, és légy egészséges.

Mit teszten ideát ebbe az irányban? Valaki közületek itt, akinek nincs imajegye, emeld fel a kezed. Valaki, akinek nincs imajegye. Rendben van, legyetek tiszteletteljesek, higgyetek teljes szívetekből. Mi a helyzet fent a balkonon? Legyen hitetek Istenben.

Én nem tudom ezt megtenni önmagamban, ez csak az Ő szuverén kegyelme. Hisztek? Én csak úgy tudom mondani, amint Ő megmutatja nekem. Amint a ti hitetek. . . Azért mondom ezt, hogy felrázzam a hiteteket, és azután meglátom hogy merre vezet Ő engem. Felismertétek azt hogy—hogy ez nem a ti testvéretek? Ti az Ő Jelenlétében álltok. Ez nem én vagyok aki ezt teszi, hanem a ti hitetek működteti Ezt. Én Ezt nem tudom működtetni. A ti hitetek teszi ezt. Nekem nincs módom Ezt működtetni. Csak egy perc.

Ebben a sarokban látok ott ülni egy színesbőrű férfit, olyan idősebb, szemüvegben. Van imajegyed, uram? Állj fel a lábaidra egy percre. Hiszed hogy én Isten szolgája vagyok, teljes szívedből? Te valaki másra gondolsz, igaz? Ha ez így van, akkor integess a kezedd. Nem azért mert én, én a te testvéred vagyok. Nos, neked nincs imajegyed. Nem lenne számodra semmi lehetőség, hogy belekerülj az imasorba, mert neked nincs imajegyed. Most ha bárkinek közületek van imajegye, akkor ne—ne—ne álljatok fel, látjátok, mert nektek lesz lehetőség beállni az imasorba.

De én látom a Fényt, amint éppen felette függ. Ez még eddig nem tört át egy látomásba. Én nem tudlak téged meggyógyítani, testvér, én nem tudlak. Csak Isten tudja azt megtenni. De te—neked—neked van hited. Te hiszel. És van valami—valami ami—ami azt, valahogy okozta.

Ha a Mindenható Isten megmondja ennek az embernek, hogy mi a baja, akkor a többiek elfogadjátok a gyógyulásotokat? Ott van egy ember, aki tíz, tizenöt méterre van tőlem, és én

őt még soha nem láttam életemben. Ő csupán egy férfi, aki ott áll. Ha a Mindenható Isten kijelenti hogy mi a baj azzal az emberrel, akkor nektek mindnyájatoknak egy egészséges személyként kellene kimennetek. Mi többet tud Isten tenni? Így van ez?

Uram, neked nincs semmi bajod. Te gyenge vagy, éjszakáként fel kell kellned, prosztata és így tovább, de ez nem az, ami a te bajod. A te problémád a fiaddal kapcsolatos. És a te fiad valamilyen állami intézményben van, és neki kettős személyisége van. Így van az? Integess a kezeddél ha ez így van. Ez pontosan így van.

Hányan hiszitek most, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia itt áll? Álljunk fel most és adjunk Neki dicséretet és fogadjuk el a gyógyulásunkat.

Mindenható Isten, az Élet Szerzője, minden jó ajándék Adója, Te itt vagy, ugyanaz az Úr Jézus Krisztus, ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

És Sátán, te elég hosszú ideig ámitottad ezeket az embereket, gyere ki belőlük! Az élő Isten által kenyszerítlek téged, Akinek a Jelenléte itt van most egy Tűz Oszlop formájában, hagyd el ezeket az embereket! És gyere ki belőlük a Jézus Krisztus Nevében!

Mindannyian emeljétek fel a kezeiteket és dicsérjétek Istent, és fogadjátok el a gyógyulásotokat, mindenki. [A gyülekezet dicséri Istent—Szerk.]

HOGYAN JÖTT AZ ANGYAL HOZZÁM ÉS AZ Ő MEGBÍZÁSA HUN55-0117
(How The Angel Came To Me, And His Commission)

Ezt az Üzenetet William Marrion Branham eredetileg angolul hirdette ki 1955. Január 17-én, hétfőn este a Lane Tech Középiskolánál Chicago-ban, Illinois-ban, U.S.A.-ban., mágneses hangszalagról vették át és rövidítetlen formában került nyomtatásra angolul. Ezt a magyar fordítást a Voice of God Recordings nyomtatta és terjesztette.

HUNGARIAN

©1997 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org